

Základní škola Edvarda Beneše a
Mateřská škola Písek
Mírové náměstí 1466, Písek

Almanach žákovských prací
2023-2024

Obsah

Pohádkové čtení	4
Slunečnicová poezie a próza	26
Chvilka poezie	31
Odpočinkové počteníčko	38

Milí čtenáři a milé čtenářky,

nastal podzim a vy jste opět otevřeli náš almanach, sborník těch nejlepších literárních prací, které vytvořili žáci 2. stupně v uplynulém školním roce. Je to již třetí v pořadí, a tak můžeme právem napsat, že se nám daří vytvářet novou tradici.

V době rychlého rozvoje umělé inteligence jsme moc rádi, že pořád ještě žáci mají chuť něco sami vytvořit a popustit uzdu své fantazie. Vznikají tak texty, které nás pobaví, přivedou k zamyšlení nebo nám třeba i prozradí něco zajímavého o autorovi.

Řadu těchto prací jsme poslali do nejrůznějších literárních soutěží a některé byly opět velmi úspěšné. Již tradičně získali naši žáci ocenění v celostátních soutěžích Rozsviťme ČR, Zlatá tužka nebo Píši, tedy jsem. V loňském roce jsme uspěli i v republikové soutěži Svět pohádek.

Věříme, že se vám náš almanach bude líbit.

Veronika Pauknerová

Výběr prací: učitelky českého jazyka

Grafická úprava: Radek Keclík

Obrázky: žáci 2. stupně

Závěrečná korektura: Iva Pohlová

Pohádkové čtení

Záhada v Korálově

Kdysi, není to ani tak dávno, v širém oceánu bylo městečko Korálov. Tak se mu říkalo. V něm žila rybka, která se jmenovala Eaton. Eaton byl klaun očkatý a uměl péct tak dokonalé, tak lahodné a tak vláčné sušenky, že se jim nedalo odolat. Rybky z celého okolí připlouvaly, aby je mohly ochutnat. Říkalo se, že Eaton je nejznámější a nejbohatší ze všech obyvatel široko daleko. A to byl právě ten problém. Žádné jiné sušenky nebyly tak dobré jako ty jeho, a tak začaly ostatní ryby žárlit. Došlo to až do bodu, kdy se mezi sebou začaly hádat, kdo sní za den více sušenek, kdo si jich víc koupí. Byly na sebe zlé. A to nejen ryby. I ostatní mořští živočichové. Krabi se mezi sebou prali o každý drobeček, rejnoci se předbíhali ve frontě u pokladny, a hejno žraloků tygřích odmítalo vpustit další rybí zákazníky do obchodu. Eaton z toho byl smutný a nevěděl, jak to vyřešit. Lámal si nad tím hlavu každý večer po práci, ale na nic kloudného nepřišel. Práce ho pomalu přestávala těšit. A tak šel dál den za dnem.

Jednoho dne se ale stalo něco strašného! Eaton zmizel. Nikdo nevěděl kam. Nikdo nevěděl proč. Prostě byl pryč. A s ním i jeho sušenky. Byla to záhada. Všechny ryby zblízka i zdaleka ho okamžitě začaly hledat. Obrátily každý kámen, prohledaly celé město i široké okolí. Bohužel ale Eatona nenašly. Nikde nebyl.

Po Eatonově zmizení se stalo ale ještě něco jiného. Ve městě Korálov se objevila nová pekárna. Byla velká prosklená, naleštěná a nad vchodem měla nápis „Bobovy a Beabobovy sušenky“. Provozovali ji dva medúzí bratři ze sousedního města Chaluchňákov. Měli plán. Chtěli být tak bohatí a slavní jako předtím Eaton. Jenže se jim to vůbec nedařilo. Ať se medúzy snažily sebevíc, nebylo to ono. Sice z počátku nějaké rybí zákazníky měly, ale nebyla to žádná sláva. Jejich sušenky nebyly ani tak dobré, ale ani tak vláčné. Dokonce ani nijak příjemně nevoněly. Stále víc a víc se připalovaly a kazily a zákazníci začali ubývat. Po dvou týdnech medúzy zkrachovaly. A ve městě Korálov už žádné sušenky nebyly.

Následující neděli si jako každý týden předtím šel mořský ježek Chuck zaběhat. Nedělal to jen tak pro nic za nic, trénoval na maraton. Nejdříve se trochu rozcvičil a pak vyrazil. Běžel a běžel, až už skoro nemohl popadnout dech. Musel zastavit. Najednou si všiml malé průhledné destičky mezi chaluhami. Normálně by ji nechal být, ale tentokrát zvědavost vyhrála nad jeho opatrností. Zdálo se, že je tam něco napsáno. Pomalu se k ní sehnul a četl: „Uneseme Eatona dnes večer po práci. Schováme ho do vraku lodi, víš, do které myslím. Beabob.“ Dopis byl adresovaný Bobovi. Chuck tomu nemohl uvěřit. Tak rychle jako teď snad nikdy předtím neběžel. Chtěl to totiž co nejdříve oznámit všem ve městě a usvědčit medúzy z únosu.

Jakmile doběhl do města, utíkal k rádiovému vysílači, aby mohl všem ostatním říct: „Asi vím, kde je Eaton. Poplavte honem sem!“ Do dvou minut byly všechny rybky u Chucka. I krabi, medúzy, želvy, žraloci, rejnoci, zkrátka úplně všichni. Se zatajeným dechem vyslechli, co jim Chuck řekl. Když dočetl dopis jako důkaz, nikdo nevěřil vlastním uším. Nastalo hrobové ticho. Najednou někdo z řady zakřičel: „Na ně!“ „Na ně!“ opakovali mořští obyvatelé a vyrazili do hlubin hledat medúzí bratry Boba a Beaboba.

Ani to netrvalo tak dlouho a našli je na výletě za městem. Dělali si piknik. Nic netušili. Vtom se na Boba a Beaboba všichni vrhli. Chuck vykřikl: „Kde je Eaton? Kam jste ho schovali?“ „My, my,“ koktali medúzí bratři najednou, „my, nikam...“ „Nelžete, máme ten dopis!“ ozvalo se z davu. „Tak dobře,“ začal pomalu Beabob, „přiznáváme, unést jsme ho chtěli, ale nestihli jsme to provést, zmizel dřív.“ „A do jakého vraku jste ho chtěli schovat?“ zeptal se nevěřicně Chuck. „Do Titaniku přece, ale my jsme ho neunesli, vážně ne!“ „Nikdo vám nevěří, jste únoscí a podvodníci. Vraťte nám Eatona. Hned!“ křičely ryby jedna přes druhou. „Ticho,“ řekl Chuck, „my se tam vydáme a zjistíme, jestli je tam Eaton schovaný a pustíme ho na svobodu.“ Dav zašuměl. „Vy,“ obrátil se Chuck na dva žraloky kladivouny, „tu zatím pohlídejte Boba a Beaboba, než se vrátíme. Ať vám neutečou!“ „Žádný strach,“ odpověděli, „dáme pozor.“

Mezitím se Chuck s partou ryb a dalších mořských živočichů přiblížil k vraku Titaniku. Pečlivě ho prohledali, ale po Eatonovi tu nebyla ani stopa. Zklamáný Chuck se s ostatními vrátil do městečka za Bobem a Beabobem. „Tak co, nenašli jste ho, že ne?“ zeptali se medúzí bratři. „Ne,“ řekl Chuck, „ale nevěříme vám, půjdete do vězení. Tak jsme se cestou rozhodli.“ „Do vězení ne,“ zvolali bratři jednohlasně, „my jsme nic neudělali!“ Ale nebylo jim to nic platné. Nikdo v městečku jim už nevěřil. Byl tu důkaz, že se chtěli Eatona zbavit. A Eaton se nenašel. Bůh ví, co mu udělali.

Vězení střežila velká stará chobotnice jménem Matilda. Byla strašně ošklivá a všichni z okolí se jí báli. Měla tolik chapadel, že to snad ještě žádná ryba v oceánu nespočítala. A byla moc a moc přísná. Kdo se k ní dostal do vězení, musel tvrdě pracovat a dlouho pak o něm nikdo neslyšel. Bob a Beabob to dobře věděli. Třáslí se strachy.

Najednou, když už to nikdo nečekal, objevil se Eaton. Jeho oranžová barva rozsvítla vodní hlubinu. Byl to on. Jako první si ho všimla malá mořská želvička Klaudinka. „Eaton,

Eaton je tady,“ volala. To už ho viděli i ostatní. Hned k němu plavali. Ale Eaton se vydal nejprve k Bobovi a Beabobovi. „Tak co,“ ptal se, „jak vám šlo pečení sušenek, kluci, zbohatli jste?“ Bob a Beabob smutně zavrtěli hlavou. „Vůbec ne, zkrachovali jsme a teď jdeme do vězení, musíš všem říct, že jsme tě neunesli.“ Eaton přikývl. O všem, co se mezitím dělo v městečku Korálov, dobře věděl. „Teď mě všichni poslouvejte. Je to pravda. Tihle dva mě skutečně neunesli. Pojdte sem a já vám vysvětlím, jak to bylo,“ řekl.

Rybičky a ostatní obyvatelé moře ho obklopili a tiše poslouchali. Eaton jim řekl, že už byl ze všeho unavený a mrzelo ho, jak jsou kvůli jeho sušenkám rybky na sebe zlé. Čím více si dával práci s pečením, zdobením a prodáváním, tím na sebe byly ryby horší. A to Eaton nechtěl. Měl svou práci rád, bavila ho a sušenky pro všechny pekl s láskou. S potěšením se díval, jak si společně u jednoho stolu pochutnávají žraloci s maličkými rybičkami, želvy s mořskými koníky, chobotnice s langustami, zkrátka všichni dohromady. Líbilo se mu, že jsou na sebe hodní a mají se rádi. Třeba i díky jeho sušenkám. Když potom mezi obyvateli města nastala nevraživost, rozhodl se odejít. Věděl, že mu kdekdo závidí, i to, že ho chtějí medúzy unést. Řekl si, že se vrátí až tehdy, když na sebe budou všichni zase hodní. Když ale Bobovi a Beabobovi hrozilo vězení, věděl, že se musí vrátit dřív. A to byla celá ta záhada. Tím své vyprávění ukončil.

Ryby tiše poslouchaly. Krabi ani nedutali. Žraloci se dívali do země. Ostatní se snažili někam schovat. Za své chování se zkrátka všichni styděli. Eatonovi se omluvili a slíbili, že se k sobě budou zase chovat hezky. Tak jako dřív. A to se i stalo. V městečku Korálov byl opět klid a mír. A Eatonovy sušenky voněly na míle daleko.

Kryštof Hlaváček, 8. A

Pif a Paf

Jednou, kdysi dávno, byli dva skřítki Pif a Paf. Byli to ti nejlepší kamarádi. Pif byl ranní skřítek a Paf byl večerní skřítek. Pif měl na starost, aby děti včas vstaly. Každé ráno jim zazpíval píseň u postele a dohlédl na pořádné vyčištění zubů. Děti ho sice neviděly, ale i tak byly moc šikovné a dbaly na to. Potom byl Paf, který měl na starost spaní a sny. Když mu Paf řekl, že si některé z dětí nevyčistilo zuby, hned mu zaslal noční můru. Ale nebojte, to se stávalo málokdy, ale jen do té doby, než se narodil Ondra. Byl neposlušný, nechtěl spát ani si čistit zuby, natož se sprchovat. A proto se skřítki rozhodli, že to tak nenechají a začnou s tím něco dělat. Jednoho dne ráno se Pif rozhodl, že se zviditelní. Věřte mi, udělal to. Ani Ondrovi nezazpíval písničku a hned ho tahal z postele. „Vstávej, no tak, vstávej.“ „Ne!!“ řekl ošklivým tónem Ondra. „Takže

ty nebudeš poslouchat? Dobře, budeš za svoje chování potrestán!“ Skřítek rychle běžel do polepšovny, jak tomu říkají skřítkové „do čistírny“. Ondra během minuty zmizel a za minutu se objevil v polepšovně. Nejdříve ho naučili, jak si správně vyčistit zoubky, aby byly bílé jak perly. „Jako takhle se to čistí??“ ptal se Ondra. „Neee!“ okřikl ho Pif, zuby se přece čistí krouživým pohybem. „Takhle?“ „Správně, už ti to začíná jít,“ odpověděl Pif. Taktéž ho naučil vstávat. Každé ráno teď musel rychle vstát, jinak na něj Pif vylil kýbl se studenou vodou. Potom byl na řadě Paf. Ten ho naučil, jak usnout. „Musíš zavřít oči, celý se uvolnit a potom počítat ovečky. Pak budeš spát jako zařezaný,“ povídal Paf. Ondra ho poslechl a byl rád, že ho to Paf s Pifem naučí. Ale nebylo to jen růžové. Ondrovi se hrozně stýskalo po mamince a tatínkovi. Pif a Paf ho uklidňovali, že stačí udělat zkoušky čistoty a spánku a hned půjde zase za nimi domů.

Nastal den, kdy Ondra měl dělat zkoušky. Při zkoušce vzpomínal na to, jak ho to Pif s Pafem učili.

Zkoušku z čištění zubů udělal a byl moc rád, že na něj už rodiče nebudou křičet kvůli tomu, že si zuby nevyčistil. Ale spánek mu nešel. Při té nervozitě nemohl usnout. Paf už se na to nemohl dívat, a proto se zneviditelnil a dal mu svůj lék na usnutí. V tu ránu Ondra usnul. Jenže to ještě netušil, že ho bude čekat zkouška ze vstávání. „Pafe, co jsi to udělal!“ křičel na něj Pif. Skřítkci se začali hádat. Bylo to tak slyšet, že to Ondru probralo, i když v sobě měl usínací prášek.

Z polepšovny tedy naštěstí vyšel a doma na něj čekali rodiče, byli hrozně šťastní a divili se, že má Ondra bílé zoubky jako perličky. Od té doby si Ondra dal na čištění zubů a na spánek velký pozor. Pif a Paf byli ti nejšťastnější skřítkové pod sluncem, protože dokázali změnit takového špindíru na čistotného kluka. A vy si dávejte pozor, ať neskončíte jako Ondra v polepšovně!

Julie Kudějová, 8. A

Mé kočičí dobrodružství

Jmenuji se Bety a bývala jsem princeznou. Lidé v mém království mě vždycky považovali za rozmazenou, falešnou princezničku, která jen dokázala škodit své starší sestře. Je pravdou, že jsem se se sestrou Annou často hádala, stejně jako s ostatními lidmi na zámku. Ze svých chyb a nedostatků jsem obviňovala ostatní a u královského otce jsem si dokázala všechno vybrečet. Co ale nikdo neviděl, byla moje láska ke zvířatům. Starala jsem se o malá

ptáčátka, která maminka nechala hladová v hnízdě, o pejsky a kočky, jež si zranili své tlapky. Dokázala jsem zkrotit koně, o kterých se říkalo, že jsou nezkratitelní. Zkrátka jsem se cítila lépe ve společnosti zvířat než mezi lidmi.

Jednoho dne jsem se se svou osobní stráží vydala na trh. Po cestě zpět do zámku jsem zaslechla slabé mňoukání. Zastavila jsem se a rozhlédla se okolo sebe. U cesty jsem uviděla malé koťátko, choulící se vedle krabic s ovocem. Sehnula jsem se k němu. Snad není zraněné? “Dávejte pozor, princezno. Tihle malí zblešenci mají mnoho nemocí,” povídá jeden muž z mé stráže. Na jeho varování jsem nedala a opatrně zvedla malé kotě do náruče. K mému překvapení koťátko vypadalo zdravě a mělo se čile k světu. Začalo vesele mňoukat a jemně kousat do mých prstů. Po chvíli jsem se s ním tedy rozloučila a všichni jsme se opět vydali směrem k zámku. Dorazili jsme tam až večer, já jsem ihned zalezla do svých peřin a vmžiku byla v království snů.

Probudil mě chladný vítr. Otevřela jsem oči a vyděšeně se dívala okolo sebe. Místo své nádherné komnaty vidím tichou ulici ještě spícího města. Vzhledla jsem vzhůru k nebi, kde se pomalu objevovaly první sluneční pozdravy nadcházejícího jitra. Jak je to možné? Rychle jsem se postavila na své tlapky... Počkat, tlapky?! Vyděšeně jsem se rozhlížela kolem. Kousek ode mě jsem zahlédla jakési blikající světýlko. Vydala jsem se k němu a zjistila jsem, že to je rozbité zrcadlo, v němž se odrážejí paprsky probouzejícího se sluníčka. Když jsem došla až k němu a uviděla svůj obraz v zrcadle, došlo mi, že už nejsem princezna. Proměnila jsem se v to malé kotě z trhu!

Den se střídá s nocí a já stále byla v kočičím těle. Co bych jen dala za to být zase sama sebou. Jak to, že mě tatínek ještě nezačal hledat? Jak to, že si nikdo nevšiml, že nejsem na zámku? Cítila jsem nesmírné zoufalství. Snažila jsem se najít řešení, jak se vrátit zpět do svého těla. Mou jedinou nadějí bylo vydat se na druhý konec města za starou čarodějnici, které se všichni báli pro její kouzelnou moc.

Vyrazila jsem tedy na cestu. Ulice města se mi teď zdály mnohem větší a delší než dříve. Konečně jsem byla u cíle a začala škrábat na okno domu, ve kterém čarodějnice žila. Každý, kdo v sobě měl alespoň špetku rozumu, by se od tohoto domu držel dál, já však neměla na vybranou. Po chvíli okno pomalu otevřela vrásčitá stařena s jedovatým úšklebkem a se slovy: „Ó, princezno! Vaši návštěvu bych tady nečekala.” Pak se mě zeptala, jak jsem skončila v tom

kočičím těle. Vyprávěla jsem jí celý příběh, jak jsem se vydala na trh a spatřila malé kotě, jak jsem ten večer ulehla do svých peřin a ráno se probudila v kočičím těle a jak moc bych si přála být zase princeznou. Stařena mě se zájem poslouchala a poté mi prozradila, že zná způsob, jak vše napravit, ale že mi pomůže pouze pod jednou podmínkou. Tedy jen pokud slíbím, že se změním a že už nebudu ta rozmazlená, zlá a zákeřná princezna. Slíbila jsem jí, že udělám možné i nemožné pro to, aby lidé v našem království byli hrdí, jakou mají princeznu. Čarodějnice pak na své peci uvařila kouzelný lektvar a dala mi ho vypít. Nápoj byl velmi silný a

hořký, až se mi po něm zamotala hlava a udělalo se mi černo před očima. Více už si nepamatuji.

Probrala jsem se až druhý den. Opět jsem byla princeznou, ležela jsem ve své komnatě v posteli s nebesy a tohle ráno se mi zdálo ze všech rán nejkrásnější. Od té doby už jsem nikdy nebyla zlá na ostatní. Naopak jsem se snažila být přátelská, pomáhat druhým a nikomu neubližovat. Dala jsem přece slib čarodějnici a ten se musí dodržet.

Denisa Provazníková, 9. A

Jak liška uzdravila chlapce Josefa

Bylo nebylo dítě, které se narodilo do úplně normální rodiny. Rodiče mu dali jméno Josef. Chodil do mateřské školy a choval se jako úplně obyčejný zdravý kluk. V základní škole začal projevovat neobyčejnou chytrost. Hrozně rád četl, uměl hezky spisovně mluvit a byl ve třídě nejchytřejší. Učitelé na Josefa vždycky spoléhali.

Ve čtvrté třídě se ale všechno změnilo. Začala ho bolet hlava, každý den měl silné bolesti. Maminka s tatínkem ho vzali do nemocnice. Tam si Josefa nechali na pozorování, protože to bylo pořád jen horší. Jednoho dne to s ním bylo tak špatné, že už skoro nemluvil, dokonce nemohl hýbat nohama a rukama. Rodičům ještě stihl říci: „Mám vás rád, a kdyby se mi něco stalo, tak budu v duchu navždy s vámi.“ Po těchto slovech upadl do bezvědomí. Lékaři po několika vyšetřeních zjistili, že má nádor v hlavě. Po pěti měsících Josefa propustili s tím, že mu je lépe, ale musel jezdit na pravidelné kontroly. Léta ubíhala, Josef byl dospělý, ale musel bydlet u rodičů, protože se o sebe nedokázal postarat.

Jednoho dne ráno se rozhodl, že půjde sám na procházku. V lese uviděl zraněnou lišku uvězněnou pod velkým kamenem. Bylo mu jí líto. Chtěl ji zachránit. Vtom liška promluvila: „Co tady děláš?“ Josef se vylekal, ale odpověděl: „Ahoj, jsem tady na procházce.“ Liška na to: „Kluku, vidím, že máš schopnost mluvit se zvířaty, tak jí využij! A pomoz mi.“ „Zachránil bych tě, ale mám nádor v hlavě a nedokážu to.“ Liška na to: „Když dokážeš odvalit ten kámen, mohu na tebe fouknout a nádor ti zmizí.“ Josef se do kamene opřel ze všech sil, až ho nakonec odvalil. Liška se postavila, foukla na něj, poděkovala mu a utekla. Když Josef dorazil domů, všechno vyprávěl rodičům, a tak se hned vypravili do nemocnice. Představte si, ukázalo se, že už nádor nemá.

Tak se Josef vrátil do školy a nakonec se stal veterinářem. Jednoho dne ho zavolali do zoo, že mají problém se slonem a nikdo ho neumí vyléčit. A Josef to zvládl, protože mu slon řekl, co ho trápí. Stále měl totiž dar porozumět zvířecí řeči. I proto dostal medaili pro nejlepšího veterináře na světě a jezdil po celém světě léčit zvířata.

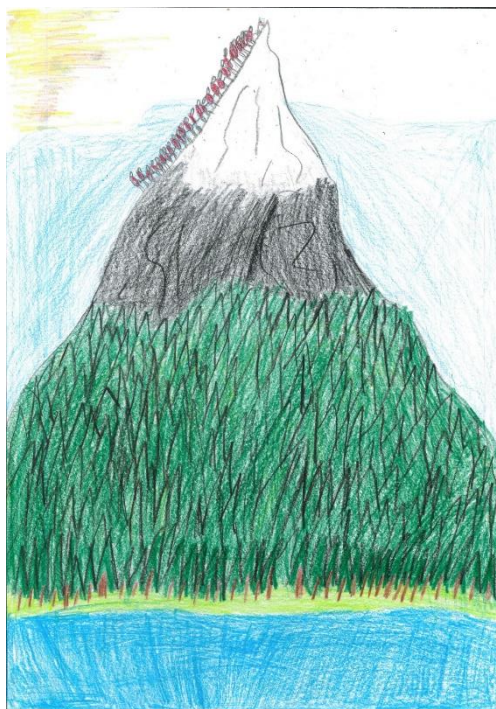
Eliška Bláhová, 7. B

Kouzelná tužka, lupa, brýle – nebezpečný člověk odhalen

Bylo nebylo, možná, že bylo... Nedaleko od velkého stromu v Údolí zelené mlhy byla dlouho neobývaná jeskyně. Byla pustá, temná, ze všech koutů visely pavučiny a v nich si hověli staří a líní pavouci. Na podlaze se válely chuchvalce prachu a suché trávy s hlínou. Tu sem na svých botách nosil jediný obyvatel této jeskyně. Byl to starý, nerudný člověk, a tak mu budeme říkat pan Neruda.

A jak se sem dostal? O tom je právě naše pohádka. Tento pan Neruda byl zlý a necitelný již od svého mládí. Nesnášel totiž zvířata. Ať se vydal kamkoli, nevynechal jedinou příležitost jim ublížit. Hlavně tedy s oblibou nakopnul psa nebo chytil kočku, aby ji zatahal za ocas, motýlům trhal křídla a mouchy topil v hrnečku. To vše bylo jeho obzvláštní radostí. Přesto o něm sousedi povídali, že je to docela milý a hodný pán. Pozdraví a nikoho nepomlouvá. Pan Neruda si totiž dával záležet na tom, aby ho při útocích na zvířata nikdo neviděl. A ta přece, jak je známo, nemluví, neboť jsou němá.

Až jednoho krásného dne se v parku objevila růžová krabice. Byla celá zalepená a na ní jako adresát bylo uvedeno: Obyvatelé této ulice. Několik obyvatel této ulice tajemnou krabici prohlíželo a kroutilo hlavou nad tím. Kdože je ten tajemný adresát? Ale na konec usoudili, že obyvateli této ulice jsou všichni, a tak se ten nejstatečnější soused ujal role „otvírače“ krabice. Všichni stáli napjatí jako struny ve velkém očekávání tajemného obsahu ještě tajemnější krabice. Konečně soused zvedl víko a vydechl. Dav se lehce posunul ke krabici a vzápětí se ozvalo: „Co tam tedy

je? Je tam poklad? Zlato? Diamanty?“ Odpověď všechny přihlížející zklamala: „Ále, je to jen nějaké haraburdí. Dobrý tak pro děti na maškarní bál. Je tu jen obyčejná tužka, stará lupa a brýle s poškrábanými skly. Vždyť to říkám, je to veteš.“ S těmito slovy se otočil a odcházel to prodiskutovat s přihlížejícími, kteří již v tuto chvíli ztratili zájem o krabici bez pokladu.

Všichni se začali loudavě rozcházet a nakonec tu zůstal jen malý Pét'a. Pomalu přišel k opuštěné krabici, nahlédl do ní a zklamaně vydechl. Opravdu je tam jen to, co říkal ten pantáta. Ale, co! Když to nikdo nechce, já si to vezmu, tužka se bude hodit, až budu jako policajt zapisovat Lojzovi z vedlejšího domu trest za střelení prakem a hned pak si vezmu na oči ty brýle, do ruky lupu a budu si připadat jako Sherlock Holmes. Vytáhl z krabice nepotřebné krámy a strčil je do kapsy. Vyrazil pomalu k domovu. A hele, zrovna se blíží Anežka z 2. B. Vezmu si brýle na oči. Bude zírat. Sotva si je nasadil, nevěřil tomu, co uviděl. Nad Anežkou se rozsvítila růžová záře a v ní jako na videu se ukázal obrázek, jak Anežka vytahuje z díry malé kotě. Otočil hlavu a kolem šel soused Novák, a i nad ním běželo video v růžové záři tentokrát s výjevem, jak pomáhá staré paní do schodů. A pak se na rohu objevil náš pan Neruda. Pét'a na něj kouknul s brýlemi na nose a užasl. Nad panem Nerudným se valil černý mrak a v něm se

přehrávala scéna, kde pan Nerudný bije starého psa klackem a kočku tahá střídavě za uši a ocas. Pěťa tomu nerozuměl. Byl z toho celý paf. V tu chvíli přicházela maminka s tatínkem a s několika sousedy. Pěťa na ně hned volal, ukazoval brýle a vysvětloval jim, co umí. Každý si je nasadil a viděl stejné výjevy. Nikdo ale nechtěl věřit tomu, co se objevilo u pana Nerudného. Takový tichý pán, a že by mučil zvířata? Najednou vykřikla paní Kuřátková, která zrovna měla půjčené růžové brýle na nose: „To je můj kocour! Co to s ním ten člověk dělá? A proto se teď můj kocourek bojí chodit ven?!“ „Náš pes se ho také bojí,“ vykřikla paní Zelená a hned nato i paní Stopková volala, že i její Micinka se celá třese, jen jak zaslechne nablízku mluvit pana Nerudného. V tu chvíli všichni zpozorovali kolemjdoucího na pana Nerudného, ale ten hned utíkal pryč od lidí, kteří křičeli a volali po jeho potrestání. Od té doby ho už nikdo neviděl, ale my víme, kde žije.

A co umí kouzelná tužka a lupa? To zatím nevíme, Pěťa je uložil v šuplíku a ten zamkl.

EMA ŠTEIEROVÁ, 7. B

Říše Berušek

Bylo nebylo, v tom nejtemnějším, nejvzdálenějším a nejtajemnějším světě se ukrývala ta nejkrásnější říše. Říše Berušek. Říše malých, červených a s tečkami létajících stvoření, která se ukrývala v hejnech v Berušinkově. Nebyla to ale jen tak ledajaká říše, byla kouzelná a všechny berušky, které vidíme ve světě lidí jen tak si poletovat, jsou jenom zlomek toho, kolik jich můžeme spatřit v říši Berušek.

Říše byla od skutečného světa chráněna bariérou. Kdyby byla bariéra poškozena, berušky by nevěděly, kde končí jejich říše, a v normálním světě by se tak s beruškami doslova roztrhl pytel. Berušky z Berušinkova a berušky v normálním světě se liší. Ve světě lidí musí nosit ochranný plášť. Protože jak legenda praví, kdyby lidské oko spatřilo pravé krovky na červených křidélkách, každý člověk do jednoho by přestal vnímat. Místo očí by měl hypnotický obraz a utancoval by se k smrti.

Rok co rok se konají výběrové zkoušky, kam se hlásí skoro všechny Berušky, které se chtějí podívat mimo říši. A proč vám to vyprávím? To se hned dozvíte.

Beruška Malenka se pilně připravovala na zkoušky, které ji čekají už zítra, a rozhodla se, že si vyletí na procházku. Letěla, letěla, až doletěla ke skále, kterou nikdy předtím neviděla. Trochu se bála, ale nakonec ji přemohla zvědavost a přeci jenom se odvážila ji prozkoumat. Vycházelo odtud totiž smaragdové světlo, a tak ji zajímalo, co se v jeskyni ukrývá. Opatrně vletěla do skály.

Tam na zemi ležel ten nejnádhernější diamant, jaký kdy spatřila. Malenka nevěděla, co si má počít. Nikdy předtím nic takového neviděla! Má si vzácný drahokam vzít, nebo ho tam má raději nechat ležet? Byla to těžká volba, ale nakonec se Malenka rozhodla, že si ho vezme domů. To ale netušila, co svým jednáním způsobí.

Druhý den ji čekaly obávané zkoušky. Rozhodla se, že si diamant vezme s sebou pro štěstí. Nasnídala se a vyrazila na dlouhou cestu. Když byla na místě, posadila se a čekala, až vyvolají její jméno. Těšila se, že všem ukáže, co všechno se na zkoušky naučila. Když vtom začal houkat alarm. Všichni kolem ní byli vyplašení. Z rozhlasu hlásali: „Bariéra je poškozena! Bariéra je poškozena!“ Malenka se bez zaváhání rozletěla do knihovny, kde vyhledala knížku s názvem BARIÉRA. Připadalo jí správné se zajímat a třeba zjistit něco, co by mohlo pomoci.

Co ale zjistila, ji vůbec nepotěšilo. Smaragd, který si odnesla z jeskyně, byl kouzelný a udržoval bariéru aktivní. Malenka se dočetla, co má dělat, v knize ale stálo, že když se tak nestane do západu slunce toho dne, už nikdy nikdo nespasí světlo světa. Skála byla ale moc daleko od zkuškového centra. Malenka si nevěděla rady, měla už jenom půl hodiny na to, aby se dostala do jeskyně, a to nemohla stihnout. I tak ale statečně vyrazila na cestu. Letěla, letěla, co nejrychleji dokázala, ale i přesto to včas nestihla. Smaragd zasadila zpět na své místo, ale nerozsvítil se. Začala plakat. Všechny její slzy stékaly na diamant a Malenka si myslela, že už je po všem. Že každému zničila život a ona sama ho nebude moct dožít v klidu! Mezitím, co Malenka plakala v jeskyni, všichni lidé, jak pravila legenda, přestali vnímat, místo očí měli hypnotický obraz a tancovali a tancovali. Najednou to ale všechno přestalo!

Po hodinách pláče se Malenka podívala na smaragd ... a on svítil! Malenka tomu nemohla uvěřit. Vylezla z jeskyně a najednou byla říše Berušek krásnější, najednou bylo zase všude plno kytek a barev. Prostě hotový ráj. Všichni Malence děkovali, a i když se jim Malenka přiznala ke zničení bariéry, byli jí vděční. Proměnila totiž jejich říši v krásnou zemi.

A lidé z normálního světa už netancovali, neměli hypnotický obraz v očích a zase vnímali všechny krásy světa. Od té doby si už Malenka nikdy v životě nic nevzala bez dovolení.

Jolana Pauknerová, 7. A

Mrak Milan

Byl jednou jeden mrak a jmenoval se Milan. Milan, jako každý jiný mrak, obletěl po obloze snad celý svět. Celý svůj život létal po nebi jako kus cukrové vaty.

Také rád pomáhal lidem. Zakryl slunce, když jim bylo příliš horko, nebo snesl na zem lahodnou dešťovou vodu. Ale na svůj první dešť si musel chvíli počkat, jelikož dešťovým mrakem není žádný mrak od narození.

Tak si jednou Milan zrovna poletoval nad Arménií a tu si uvědomil, že se s ním něco děje. Začal tmavnout a být těžší a těžší. Až byl tak moc těžký, že se bál, že už se na obloze asi neudrží a spadne dolů na zem. A když už si myslel, že sám sebe neutáhne a je s ním konec, něco se stalo. Začal být lehčí a lehčí. Cítil, jak z něho po kapkách utíká voda. Poprvé se stal dešťovým mrakem.

Jednoho letního dne, když Milan zrovna prolétal nad světem, spatřil smutného farmáře. Normálně by Milan pokračoval v cestě, ale dnes tomu bylo jinak. Všiml si, že se farmáři nevede dobře. Jeho rajčata na poli byla malá a scvrklá, salátům osychaly listy a brambor nebylo dost ani na hrnec bramboračky. Milan se rychle rozhodl: „To nenechám jen tak!“ Na chvíli se nad statkem zastavil a spustil ten největší liják, co kdy kdo spatřil. A stal se zázrak! Rajčata se narovnala a zčervenala, salát zezelenal radostí a brambor v zemi přibýlo. Farmář se jen usmíval a mohl si pochutnávat na šťavnatých rajčatech a křupavých salátech.

Milan ale ne vždy lidem pomáhal. Zrovna jednou byl zase tak moc těžký, že způsobil bouřku a voda se vylévala z břehů potoků a řek. Brala lidem jejich auta, domy, ničila zahrady. Lidé se zlobili. Nebyla to ale Milanova vina, dělal jen to, co musel.

I přes to, že ho lidé neměli vždy v oblibě, užíval si svůj život na obloze. Rád hrál se svými mráčkovými kamarády fotbal, hokej. Rád chodil do mráčkové školy, kde mu to sice moc nešlo a kde často plakal, ale stejně se vždy těšil na své spolužáky.

Život mraků nebývá moc dlouhý. Nadýchnou se, vyrostou, proletí se nad krajinou, zastaví se mezi kopci a vypláčou nad lesy. A pak? Jak pláčou, tak jim s kapkami deště odchází jejich síla. I Milana jednoho rána v rozletu zastavily vysoké hory. Nemohl už dál. Jejich vrcholky se se vypínaly nad Milanem. Nemohl letět. Plakal, slábl a začal se pomalu rozpouštět, až z něj nezbylo doslova nic.

Mysleli jste si, že to je konec? Není. Po několika měsících se voda z Milanova mraku zase vypaří ze země na oblohu a on se znovu setká se svým nadýchanými kamarády a opět bude poletovat nad světem.

Adrián Tarcala, 9. D

O rolníku Vojtkovi

Kdysi dávno v malé vesničce žil rolník Vojtek. Byl chudý, stejně jako všichni ostatní rolníci v té zemi. Ani rodinu si nemohl založit, protože by děti neuživil. Stěží se postaral sám o sebe. Kvůli vyšším daním, které nedávno zavedl král, se z rolníka Vojtka stal málem žebrák.

A tak pracoval na poli nepřetržitě, aby si přivydělal nějaký ten peníz navíc. Brzy poznal, že takhle dál už nemůže. Po pár dnech byl tak utahaný, že v ruce neudržel ani srp.

Jednou večer se vracel z pole domů kolem rybníka. Chtěl si chvíli odpočinout pod vrbou, ale byl tak zmožený, že okamžitě usnul. V spánku uslyšel hlas: „Vojtku, Vojtíšku!“ S údivem se probudil a rozhlédl se. Nikde nikdo. Nezahlédl nikoho. Jen listy vrby se ve vánku pohupovaly. Tu se opět ozval hlas: „Vojtku, Vojtíšku!“ Vrba, to vrba ke mně mluví, dovtípil se Vojtek. „Vojtku, pověz mně, co tě tak trápí. Vypadáš utahaně. Třeba ti pomohu.“ Rolník vrbě všechny své starosti vyklopil. Ta mu klidným hlasem odpověděla: „Vrať se domů, jdi spát a uvidíš, ráno bude všechno jiné. Slibuji.“ Vojtek vrbu poslechl, šel domů a hned tvrdě usnul.

Když se vzbudil, na stole v kuchyni ležely nějaké popsané papíry. Číst uměl jen trochu, ale něco důležitého přece jen z lejster vyčetl. V sousedním království lidé platí minimální daně a mají dokonce dva dny v týdnu volné. To by byl ráj, pomyslel si Vojtek. Sbalil pár svršků a zamířil k nedalekým hranicím. Měl štěstí, na pohraniční stráž nenarazil. Za hranicemi se ho hned ujali, dostal jídlo, nějaké peníze a poskytli mu ubytování. Považovali Vojtka za tuláka.

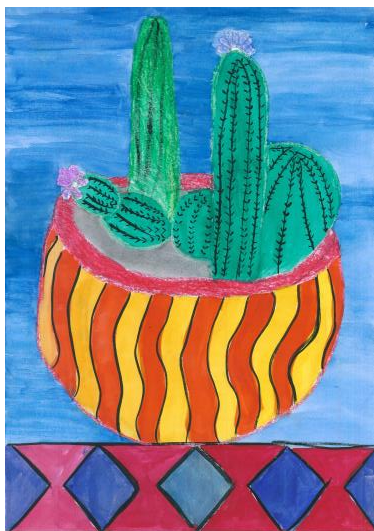
Vojtek začal pracovat jako dřevorubec v hraničním lese, později si dokonce postavil vlastní chalupu. Po několika letech se i oženil s dívkou z blízké vesnice. Amálie byla hodná, pracovitá. Narodily se jim tři děti - dva kluci a holčička. Vojtek často vzpomínal na vrbu a vyprávěl dětem, jak mu pomohla.

Matouš Mácha, 9. D

Jak si trpaslík Luboš koupil hrníček, který mu prasknul, a vzal si z toho ponaučení

Kdysi dávno v zemi plné kouzelných lesů a zářivých luk žil trpaslík jménem Luboš. Luboš byl hodný a pracovitý trpaslík, který si vždy našel radost ve svých každodenních úkolech. Jednoho dne se rozhodl navštívit tržiště elfů, kde prodávali nejkrásnější a nejmagičtější věci. Když dorazil na tržiště, jeho oči se rozjasnily nad úžasnými předměty, které elfové nabízeli. Ale co mu nejvíce přitahovalo pozornost, byl zlatý hrníček zdobený jemnými vzory. Luboš věděl, že tohle je přesně to, co chce.

„Tenhle hrníček je kouzelný,“ řekl mu elf prodavač. „Nikdy se nerozbije a vždy ti bude

vařená káva chutnat dokonale.“ Luboš byl nadšený. Bez váhání zaplatil a odešel domů s novým pokladem. Každé ráno od té doby si připravoval svou oblíbenou kávu v tomto kouzelném hrníčku a každý den se cítil šťastnější.

Jednoho dne, když si Luboš nalil horkou kávu do hrníčku, uslyšel jemné prasknutí. Jeho srdce se stáhlo bolestí, když uviděl malou trhlinu na jeho milovaném hrníčku. Bylo to jako úder blesku do jeho srdce.

„Co se stalo?“ vzdychl Luboš, smutný a zarmoucený.

„Myslel jsem si, že tento hrníček nikdy nepraskne.“

Cítil se zoufale a nevěděl, co má dělat. Ale pak si vzpomněl na starého mudrce trpaslíků, který žil ve skalní jeskyni na samém okraji lesa. Možná by mohl pomoci. Luboš se rozhodl vydat na dlouhou cestu ke skalní jeskyni. Když dorazil, mudrc přivítal Luboše s úsměvem. „Co tě sem přivádí, Luboši?“ zeptal se mudrc. Luboš mu smutně vyprávěl o svém kouzelném hrníčku, který se náhle rozbil, a jak je teď nešťastný.

Mudrc poslouchal s porozuměním a pak mu řekl: „Luboši, pravá kouzla nejsou v kouzelných předmětech, ale v našich srdcích. Možná se tvůj hrníček rozbil, ale to neznamená, že ztrácíš kouzlo života. Skutečné štěstí a síla jsou uvnitř tebe.“

Lubošovi se otevřely oči. Byl si najednou jistý, že i bez kouzelného hrníčku může být šťastný. S poděkováním opustil jeskyni a vrátil se zpět do svého domova.

Od té doby si už Luboš neužíval každé ráno kávu z kouzelného hrníčku, ale získal něco mnohem cennějšího - poznání, že skutečné štěstí není ve věcech kolem nás, ale v našich srdcích a v lásce, kterou sdílíme s ostatními. A tak Luboš žil šťastně až do konce svých dnů, nikdy nezapomínaje na důležitost skutečného kouzla v životě.

Tobias Trobl, 8. D

Kouzelný Vávra

Bylo nebylo, žil byl jeden chlapec. Jmenoval se Vavřinec Novák. Chodil do 9. třídy na základní školu v Ústí nad Labem, kde měl spoustu kamarádů. V pátek, den před jeho 15. narozeninami, se kamarádi rozhodli, že je společně oslaví, protože většina z nich dojíždí z okolních vesnic a v sobotu by se do Ústí nedostali. Pozvali ho do kavárny Café PePe, kde si všichni objednali zmrzlinový pohár. Když jste se na Vávru podívali, viděli jste oči modré jako safír, sametově hnědé vlasy a lehce špičatý nos. Vávra a jeho kamarádi si vyprávěli různé historky a příběhy ze života. „Byla to úžasná oslava,“ pomyslel si a byl vděčný za to, že má takové skvělé kamarády. Když už se stmívalo, rozhodl se, že je doprovodí na autobus. Došli na zastávku, rozloučili se a Vávra si to spokojeně štrádoval domů. Pozdravil rodiče a šel se rovnou osprchovat a spát. Okolo osmé hodiny ráno se probudil. Vyskočil z postele a utíkal do koupelny, aby si vyčistil zuby. Sotva se natáhl pro kartáček, zůstal v šoku. Viděl, jak mu narostly dvě další svalnaté ruce, a na každé noze měl jedenáct prstů. Nevěděl, co má dělat, jen tak stál a prohlížel se v zrcadle. V tu chvíli do koupelny přišla maminka a stála tam s otevřenou pusou. Ptala se Vávry, co se mu stalo, ale on mlčel.

Náhle se v koupelně objevil postarší pán, maminka omdlela a Vávra byl stále v šoku. Postarší pán řekl: „Ahoj Vávro, mé jméno je Felix a jsem kouzelník. Můj bratr zaklel váš rod a každou generaci čeká různá přeměna ve zvíře nebo bytost. Říkal ti tvůj tatínek, co se mu stalo, když dovršil svých 15 let?“ Vávra nevěděl, co odpovědět, tak jen odvětil: „Ne, pane Felixi, řekl byste mi to?“ Felix se na něj podíval a řekl: „No, tvému tatínkovi v den jeho 15. narozenin narostla křídélka, žihadlo a stala se z něj malá včelka.“ Vavřinec se na něj s překvapením podíval: „A jak to můj tatínek vyřešil, pane Felixi?“ zeptal se Vávra.

„Upřímně, žádné proti kouzlo neexistuje, musíš si na změnu zvyknout a tvůj tatínek to udělal tak, že se soustředil na to, že chce být člověkem, a nakonec se člověkem zase stal. Věřím v tebe, Vávro, zkus se na změnu soustředit, určitě vše zvládneš. Tvému tatínkovi se to povedlo až po dvou letech.“ „Cože!? Takže on byl dva roky malá včelka?“ zeptal se Vávra. „Ano, musel jsem ho hlídat v úlu, aby neuletěl,“ pousmál se Felix. „Dám ti tady tu kouzelnou kouli, když budeš cokoli potřebovat, stačí dvakrát zaklepat a já ti na vše odpovím.“ Felix se rozplynul a Vávra si všiml maminky, která ležela na zemi.

Doběhl pro tatínka a společně ji postavili na nohy. Vávra měl na tatínka spoustu otázek, ale teď na to nebyl čas, hlavní bylo se postarat o maminku. Když se probírala, lekla se Vávry a

zeptala se tatínka: „Ty ses ho nelekl tatínku, vždyť má další dvě ruce a dohromady dvacet dva prstů na nohách?“ „Ne, nelekl, ze mě se v den mých 15. narozenin stala včela. Čekal jsem, že se to stane.“ Tatínek se otočil na Vávru a říká: „Byl za tebou Felix?“ „Ano,“ odpověděl Vavřinec, „ale i tak mám spoustu otázek.“ „Dobře, tak za chvíli přijď do ložnice, musím se o maminku ještě postarat.“ Po půl hodině tatínek zavolal Vávru do ložnice. Tatínek říká: „Tak Vávro, povídej, na co se chceš zeptat.“ „No, co si dělal celou tu dobu, když si byl proměněný a jak se mám stát zase člověkem?“ „Stačí jen myslet na to, že jím chci být?“ „Felix mi postavil včelí školu, učil mě běžné věci, jako se učíte teď. Přes den jsem se učil a v noci spal v úlu se včelami,“ odpověděl na první otázku tatínek. „A člověkem jsem se stal tím, že jsem se změnu naučil ovládat lusknutím prstu. Kdybych teď chtěl, můžu být včela, která venku opyluje kytky. „Jde jen o to, aby ses soustředil, mně to trvalo dva roky,“ odpověděl na druhou otázku tatínek. „Mám pro tebe knihu, Vávro, vyhledej si tam, jak se nazývá tvá proměna.“ Vávra šel do pokoje a začal listovat knihou. „Ta knížka má osm set devadesát jedna stránek? To nikdy nenajdu,“ pomyslel si. Ale na straně pět set našel přeměnu jménem PRSTORUKONOŽEC. Vávra popis PRSTORUKONOŽCE přečetl nahlas: „Je to přeměna, kdy člověku narostou další dvě ruce a jedenáct prstů na každé noze. To jsem já,“ vykřikl nahlas. Jmenuju se PRSTORUKONOŽEC. Zavřel knížku a všiml si, že už je půlnoc a šel spát.

Ráno se probudil a vykřikl: „Takhle dobře jsem se ještě nevyspal.“ Vyskočil z postele, vyčistil si zuby a dal si ranní sprchu. Ve sprše si uvědomil, že není tak špatné mít o dvě ruce navíc a že je to vlastně výhoda. Mohl držet čtyři věci naráz a díky dalším prstům měl i lepší balanc při sportování, nebo při stání na jedné noze. Když se vysprechoval, oblékl se a běžel za maminkou do kuchyně a ptal se: „Mami, že takhle nemůžu jít do školy? Že ne?“ Maminka odpověděla: „Musíš, kvůli tomu, že máš čtyři ruce, přece nezameškáš studium.“ „Ale no tak,“ vzdoroval Vávra. „Prosím tě, běž se učit, určitě zítra píšete test,“ řekla maminka. Vávra jen odešel se sklopenou hlavou do pokoje. V hlavě mu probíhaly otázky: „Co když se mi budou smát? Co když mě kamarádi nepoznají? Co když mě nepřijmou s tímto vzhledem?“ Nakonec místo toho, aby se učil, odpovídal si jen na svoje vlastní otázky a snažil se uklidnit. Dal si večeri a okolo jedenácté hodiny šel spát.

Ráno se probudil nervózní a ani nesnídal. Připravil se do školy a šel pěšky po cestě. Lidé se na něj dívali jako na mimozemšťana, což Vávru ještě víc vyděsilo. Když vešel do třídy, kamarádi se mu smáli a dělali si z něj legraci. Začalo zvonit na hodinu a Vávra v klidu vešel do třídy, posadil se do lavice a všiml si, že ji má polepenou nápisy, na kterých stálo: „JSI OŠKLIVÝ! UŽ SE S TEBOU NEBAVÍME! VYPADÁŠ JAKO PŘÍŠERA!“ Vávra se otočil na spolusedícího, ale ten se jen smál, ani učitelé se nezeptali, co se mu stalo, jen při pohledu na

něj se začali smát. Každou přestávku běhal na záchod, kde brečel a snažil se být ve třídě v klidu. „Všechny moje obavy se naplnily, ale alespoň už bude poslední hodina,“ pomyslel si.

Od té chvíle začal Vávra nosit velké mikiny, aby schoval přebytečné ruce. Každá minuta ve škole mu přišla jako věčnost a celé dny se skrýval, aby ho nikdo neviděl. Takhle to trvalo asi dva měsíce. Každý den se snažil, aby se stal člověkem, ale pokaždé, když lusknul prsty, objevila se jen zářivě zelená jiskra.

V pondělí po poslední hodině běžel Vávra se svým kamarádem Kazimírem domů. Vávra si sedl na postel a Kazimír ho podporoval. Soustředil se jako nikdy a najednou se z malé zelené jiskry stal veliký kruh, který Vávru obkroužil. V tu chvíli byl v jiném světě, měl na výběr buď být člověkem, nebo zůstat PRSTORUKONOŽCEM. Stačilo jen ukázat na jednu z možností. I když mu bylo jasné, že chce být člověkem, popřemýšlel o tom, jestli nezvolí druhou možnost, ale nakonec si vybral stát se zase pouhým člověkem. Celý pokoj se rozzářil zeleně a z Vávry byl člověk. Oba byli šťastní jako blechy. Skákali radostí a smáli se. Vávra poděkoval Kazimírovi za to, že díky jeho podpoře byl zase člověk. Kazimír odešel a Vávra se šel pochlubit rodičům, že je zase člověk. Předtím než šel Vávra spát, uvědomil si, že díky jeho proměně zjistil, kdo byl a nebyl jeho pravý kamarád. Ráno se probudil a s úsměvem šel do školy a sedl si do lavice. Všichni se mu začali omlouvat a Vávra jejich omluvy přijal, i když mu bylo líto, že jim všechno došlo tak pozdě.

Od té doby si Vávra užíval každý den svého života a občas se zase proměnil na PRSTORUKONOŽCE, protože se kouzlo naučil ovládat.

Eliška Dvořáková, 8. D

Pohádka o zlatém retrívrovi

Bylo nebylo, v jednom malém městečku jménem Chaloupkov byl útulek se psy, kde fenka zlatého retrívra porodila tři štěňata. Štěňata to byla rozkošná a každý je měl rád. Až jednoho dne přišla malá holčička Anetka s přáním adoptovat si pejska. Tatínek byl mrzutý a domů nechtěl žádné zvíře, ale maminka i Anetka ano. Anetce se líbili všichni pejsci a bylo jí líto, že nemají svůj domov. Když prošli celý útulek, Anetka prohlásila, že by si moc přála toho

malého pejska úplně vzadu. Došli k němu a tatínek se zamračil: „Toho určitě mít nebudeme. Až vyrostete, bude to velký pes a budou z něj neustále lítat chlupy!” A maminka na to: „Náhodou to není špatný nápad mít doma zlatého retrívra.“ Anetka měla velkou radost. Tak tedy pejsek dostal jméno Buddy a vesele poskakoval cestou do nového domova. Když přišli, Anetka si s Buddym hrála a Buddy byl ten nejšťastnější pes na světě.

Uplynulo pár let a z malé Anetky se stala dospívající dívka. Tatínek si na Buddyho nakonec zvykl a maminka byla ráda, že je její dcera šťastná.

Buddy rád běhal po zahradě a naháněl ptáky jako malý neposedný pejsek, který si užívá každou chvíli svého života. Jak čas plynul, Buddy stárnul. Anetka odjela studovat do Londýna a o Buddyho se museli postarat rodiče. Po půl roce si tatínek všiml, že Buddy leží sklesle v boudě a skoro se nehýbe. Odvezli ho tedy k veterináři. Zkušený pan doktor řádně Buddyho prohlédl a smutně oznámil: „Je mi líto, ale váš pes je hodně starý a je možné, že v blízké době umře.” Po návratu Anetky z Londýna, kde úspěšně vystudovala, našla po svém milovaném pejskovi jen hrob.

„Gratuluji vám, maminko, máte krásného chlapečka!” odpověděla vrchní sestra. Mamince tekly slzy štěstí po tváři, jak byla šťastná, že má nádherného syna, a po nekonečném rozhodování ho pojmenovala po otci. Tak se stal z malého chlapečka Martínek.

Maminka se o něj starala, jak nejlépe mohla. Společně jako celá rodina jezdili na výlety a hráli spoustu her. Lehce po jeho pátých narozeninách přišla maminka a řekla: „Martínku, já teď budu muset odjet. Slíbíš mi, že na mě počkáš s tatínkem?” Martínek přikývl. To ještě ale netušil, že odjela do nemocnice na operaci a krátce na to umřela. Od té doby žil pouze se svým tátou.

„Tati, tati, už vím, co si přeju k narozeninám. Až budou moje jedenácté narozeniny, přál bych si pejska.” Táta se otočil od večere, kterou připravoval a nechápavě se podíval. „Až budeš větší, koupím ti ho. Slibuju.” Martínek začal přemýšlet, jak se bude pejsek jmenovat. Bude mít pelech doma pod stolem, nebo bude venku v boudě? Bude velký, nebo malý? Pak si ale lehce začal vzpomínat na svůj minulý život. Pamatoval si jen pár věcí, ale od té doby věděl, že musí mít zlatého retrívra. Jednoho dne, když začal být dospělejší, stále toužil po malém štěněti, a tak se rozhodl odstěhovat na kraj Chaloupkova. Táta nakonec svůj slib dodržel, a tak Martínek žije se svým pejskem spokojeně až dodnes.

Kristýna Famfulová, 8. D

Statečný skřítek

Bylo nebylo, v dalekém lese daleko od lidské civilizace žil jeden malý skřítek jménem Barvílek. Byl velmi nadaný a chytrý, dokonce měl i maličká křídla, která mu umožňovala létat.

Jednoho dosud zcela obyčejného dne se však dozvěděl, že celému světu hrozí velké nebezpečí. Zlý čaroděj Černobíl se chtěl zbavit všech barev. Barvílek ale barvy miloval, a tak se rozhodl Černobílovy plány zmařit. V ten samý den odletěl za pomoci svých křídel na cestu.

Když dorazil k Černé tůni, kde Černobíl přebýval a míchal své barev zbavující lektvary, zavolal na strašného čaroděje. „Černobíle,“ oslovil ho, „nemůžeš svět zbavit barev jen proto, že ty sám je nemáš rád.“

Černobíl se otočil, chtěl na skřítku zaútočit, ale rozhodl se, že ho vyslechne. „Proč bych nemohl?“ zeptal se s lektvarem v ruce.

„Protože svět bez barev by byl velmi smutný,“ argumentoval Barvílek. Čaroděj se zarazil a po chvíli řekl: „Alespoň všichni pocítí, jak smutný jsem byl celá ta léta já.“

Když ta slova Barvílek uslyšel, bylo mu čaroděje líto. „Pomůžu ti,“ řekl, „můžeš jít se mnou a spolu budeme malovat nádherné barevné i černobílé obrazy.“

Černobíl chvíli váhal, ale nakonec se rozhodl, že by to nemusel být až tak zlý nápad. Po cestě k Barvílkovu domku si spolu povídali o různých věcech. Černobíl už nadále nechtěl, aby barvy ze světa zmizely a s Barvílkem žili v útulném domku a malovali obrazy ještě spoustu let.

Nela Kořánková, 8. D

Království Zlatolístek

Ve starobylém království zvaném Zlatolístek žil jednou princ Arnold. Byl to ušlechtilý princ, který se však netoulal po světě za dobrodružstvím, ale raději pomáhal svému lidu a staral se o blaho svého království.

Jednoho dne, když princ Arnold procházel zahradami svého královského paláce, narazil na malou dívku, která měla vlasy jako havran a plakala u potůčku. Ptal se jí, co se stalo, a dívka mu zoufalým hláskem pověděla, že jí zloděj ukradl její nejmilejší hračku zlatého koníka. Princ se rozhodl, že dívce pomůže a vydal se za stopou zloděje.

Arnold prošel lesy a louky, až nakonec dorazil k malému zapomenutému domku hluboko v lese. Tam narazil na starého kouzelníka jménem Belgarath, který se mu přiznal, že

ukradl koníka, aby si splnil svůj sen o vlastním muzeu kouzelných předmětů. Princ Arnold však nebyl člověkem pomsty, místo toho nabídl Belgarathovi pomoc s vytvořením muzea. Společně pracovali na vytvoření překrásného místa, kde mohl každý obdivovat kouzelné předměty.

Když bylo muzeum dokončeno, princ Arnold pozval celé království na slavnostní otevření. Belgarath se stal známým a uznávaným kouzelníkem díky své sbírce a dívka dostala zpět svého zlatého koníka.

Od té doby princ Arnold a Belgarath společně pomáhali lidem Zlatolístku a jejich království se stalo ještě bohatším na kouzla a přátelství.

David Průša, 8. D

Víla Rozárka

Když hvězdy tančily na obloze a měsíc se smál, žila v malém domečku v lese malá lesní víla jménem Rozárka, která měla rty jako maliny a vlasy černé jako havran. Byla to zvláštní víla, která měla magickou sílu léčit zvířata a rostliny svým dotekem.

Jednoho dne se však zlý čaroděj jménem Hrom rozhodl, že ovládne les a vezme veškerou jeho moc. Zavřel Rozárku do temného vězení, aby nemohla bránit les. Ale Rozárka naštěstí nebyla osamělá. Pomocí svého kouzelného ptáčka Zpěváčka poslala zprávu o pomoc do všech koutů lesa.

Slyšeli to myslivci, kteří se stali ochránci lesa, hadi, kteří se proměnili v silné draky a jeleni, kteří se stali rytíři. Společně se vydali do boje proti zlému čaroději.

V nejtemnější chvíli bitvy, kdy se zdálo, že vítězství je nedosažitelné, se Rozárka osvobodila a vyčarovala mocný paprsek světla, který zahnal zlého čaroděje. Les byl zachráněn a Rozárka se stala královnou lesa, kde vládla v míru mezi všemi tvory.

Anna Stará, 8. D

Amálie

Možná jsem jen sedmnáctiletá dívka, ale zažila jsem toho tolik, že i ten největší bojovník by měl problém se s tím vyrovnat.

Jmenuji se Amálie a žiji na vesnici. Lidé říkají, že jsem upovídané děvče. Co nevím, to nepovím. Ale je tu jedno tajemství. A to je, že jsem zamilovaná do Huberta Rella. Kdykoliv na něj pomyslím, začnu se červenat. Už několikrát jsem si představovala, že si mě vezme a založíme rodinu. Dlouho to byly jen představy, ale ten den jsem mu měla říct, co k němu cítím.

Byl květen roku 1952. Všichni byli venku u vody nebo na kole. Ale on ne. On se procházel po polní cestě. Nervózním krokem jsem ho následovala. Všiml si mě a otočil se mým směrem.

„Bože, Amálie, co tu děláš?“

Tak, a teď nebylo cesty zpět.

„Víš, Huberte, neříká se mi to snadno, ale pokud ti to neřeknu dnes, tak nevím, kdy jindy. Něco k tobě cítím. Možná si teď říkáš, že jsem spadla na hlavu, ale je to tak. Proto se tě ptám, dokážeš moji lásku opětovat?“

Pocit úzkosti sílil. Uklidni se Amálie. Nejhorší, co může říct, je ne. Jak naivní jsem byla.

„Amálie, čekal jsem všechno, ale tohle nikdy. To sis vážně myslela, že si vyberu tebe? Tebe nechci a nikdy tě chtít nebudu.“

V ten moment se čas zastavil. Po tváři mi tekly slzy. Jak to mohl říct? Co je na mně tak špatného? Nikdy jsem na něj nebyla ošklivá a vždy jsem mu pomohla. Tohle nebyl Hubert, do kterého jsem se zamilovala. Tohle bylo monstrum. Zvíře bez soucitu. Když jsem se vzpamatovala, byl pryč.

Pomalou jsem došla ke kvetoucímu stromu. Sedla jsem si pod něj a začala plakat. Oči mě štípaly, hrudník mě bolel a dech se zadržával.

„Hej, jsi v pořádku?“ Byl to Marcuc, Hubertův kamarád.

„Nech mě na pokoji! Poslal tě Hubert? Řekl ti, ať se mi posmíváš?“

„Amálie, uklidni se. Jen jsem šel kolem, když jsem uslyšel pláč. Co se stalo?“ zeptal se.

Začala jsem mu popisovat setkání s Hubertem a jeho chladné chování. A Marcuc poslouchal. Utěšoval mě. Opravdu se o mě staral. Shodli jsme se, že si mě Hubert nezaslouží a že mám na víc. A poté se děla jedna nečekaná věc za druhou.

Marcuc se s Hubertem přestal bavit a více času začal trávit se mnou. Rozuměli jsme si. Po nějaké době se mi začal dvořit. Dělal to tak dlouho, dokud jsem jeho nabídku nepřijala.

Od té doby uplynulo patnáct let. Marcuc a já jsme manželé a máme spolu tři děti. Zrovna jsem byla ve městě, když se za mnou ozval hlas.

„Amálie, jsi to ty?“ Byl to Hubert. Vypadal pořád stejně. Jen vousy a pár vrásek mu přibylo.

„Huberte, dlouho jsme se neviděli. Jak se daří?“

„Dobře, zrovna jsem dokončil důležitý projekt pro svou firmu. Amálie, chci se ti omluvit za to, jak jsem se k tobě tehdy choval. Nepůjdeme spolu někdy na kávu? Možná bychom k sobě obnovili staré city.“ Nechtěla jsem být zlá, opravdu ne. Ale chtěla jsem pomstu za tu bolest, co mi způsobil.

„Promiň, Huberte. Tvou omluvu přijímám, ale nabídku ne. Jsem šťastná matka a manželka. To nehodlám změnit.“ Zkameněl. Dokonce i dýchat zapomněl.

„Kdo?“ zeptal se vážně.

„Marcuc.“ Podívala jsem se na stranu. Marcuc na mě mával a vedle něj byly naše děti. Jaká náhoda.

„Měj se, Huberte, musím už jít. Hezký den!“ Nedala jsem mu prostor na odpověď. Jen jsem obrátila a zvolna odcházela. V tu chvíli jsem odněkud uslyšela větu, kterou kdysi pronesla moje babička:

„Ona se zamilovala brzy, a on pozdě.“

Anna Leskovcová, 9. B

Jak to bylo s kouzelnou tužkou

Za sedmero horami a sedmero řekami byla jedna škola. Do této školy chodil malý chlapec Arnošt.

Jednoho pondělního rána se Arnošt zase vypravil do školy. Jde po známém chodníku a tu uvidí podivnou pestrobarevnou tužku. Nebyla obyčejná. Hned, jak ji spatřil, se rozzářila. Arnošt si řekl: „To je ale zajímavá tužka!“ Tak si ji s radostí vložil do penálu a pokračoval v cestě do školy.

První hodina matematika. Do pracovního sešitu měli narýsovat lichoběžník, a tak chlapec sáhl do penálu a vytáhl kouzelnou tužku. A to si ani neumíte představit, jakou rychlostí tužka narýsovala lichoběžník. Arnošt si hned uvědomil, co našel za poklad.

Druhou hodinu byla na rozvrhu čeština a psali test na tvrdé a měkké i. Arnošt ani chvilku neváhal a sáhl do penálu. Tužka se hned rozjasnila a všechno za něj napsala.

Poté skončila hodina a ke konci velké přestávky za Arnoštem přiběhla paní učitelka češtiny. „Arnošte, proč jsi nepsal normální propiskou a víš, že jsi měl všechno dobře?“ Arnošt odpověděl: „Já jsem se včera celý večer učil a zapomněl jsem si svou propisku doma, a proto jsem byl nucen psát tužkou.“ Učitelka spokojeně odešla.

Arnoštovi to takhle procházelo asi měsíc, až najednou jeden krásný letní den, když tužka dopisovala slohovou práci, asi na posledním odstavci se zasekla. Arnošt se zhrozil: „To néé! Co já budu dělat? Vždyť já propadnu! Tužka se bude muset opravit.“ Ale jak? Také si všiml, že tužce došla tuha, a tak ani chvilku neváhal a začal ji ořezávat. Tužka ale ořezat nešla, Arnošt

musel použít všechnu svoji sílu. Vůbec to nešlo. Tužka se pokaždé jak naschvál zlomila. Arnošt se naštvál natolik, že tužku vyhodil ven z okna. Co se stalo s tužkou? To nikdo neví. Někdo si myslí, že tužka zmizela, někdo zase, že ji našel nějaký jiný žák. Každopádně Arnošt už tužku nikdy neviděl.

Tomáš Veselý, 9. D

Slunečnicová poezie a próza

Slunečnice a cesta k cíli

Byl jednou jeden zahradník. Jednoho dne pracoval na své zahradě a sázel nové rostliny. Zasadil pár růží, kopretin, narcisů a nakonec i pár slunečnic. Za pár dní mu všechny vyklíčily a za týden už všechny krásně kvetly. A tady začíná náš příběh. V rohu zahrady u plotu vyrostla krásná slunečnice. Ta slunečnice měla jeden veliký sen. Chtěla se stát zpěvačkou. Každý den cvičila a cvičila. Myslela si, že je to její cíl, ke kterému se chce dostat. Moc si to přála, a tak se jednoho dne rozhodla opustit zahradu, vyrazit do světa a stát se zpěvačkou. Přešla plot a začala přemýšlet, kde by se mohla stát zpěvačkou. Napadlo ji Národní divadlo v Praze, o kterém pan zahradník pořád dokola mluvil. No jo, jenže jak se dostat do Prahy. Dostala nápad. Vyskočila na první auto, které jelo do města. Ve městě z něj seskočila a vydala se hledat autobusovou zastávku. Po půl hodině ji konečně našla. Vyšplhala na jízdní řád. „Ach jo,“ řekla si slunečnice, když spatřila jízdní řád, „další autobus do Prahy jede až zítra v poledne. Budu si muset počkat.“ Naše slunečnice přečkala noc v květináči poblíž zastávky. Druhý den v poledne přijel autobus. Slunečnice do něj nepozorovaně proklouzla a schovala se pod jednu ze sedaček. Po dlouhé cestě autobus konečně zastavil na zastávce u Staroměstského náměstí v Praze. Slunečnice z něj vyskočila a vydala se k metru. Proklouzla dovnitř na poslední chvíli. Za pár minut byla na stanici u Národního divadla. Vyšla nahoru a vydala se k divadlu. Po chvíli už stála přede dveřmi do divadla a nemohla tomu uvěřit. Potom jí ale došlo, že se nedostane dovnitř. Naštěstí šel zrovna ředitel divadla kolem. Slunečnice mu proklouzla mezi nohama a vydala se hledat jeviště. Po dlouhém hledání ho konečně našla. Teď už se jenom dostat nahoru. Napadlo ji vylézt na sedačku a z ní skočit na jeviště, ale to nevyšlo. Tak musela najít zákulisí. Našla ho docela rychle. Najednou stála na jevišti a dívala se do hlediště. Potom začala zpívat. Její zpěv zaslechl ředitel divadla a ihned se běžel podívat, kdo tak nádherně zpívá. Když tam přiběhl, nemohl uvěřit tomu, co viděl. Zpívající slunečnice? Kdo to kdy viděl? Jakmile přestala slunečnice zpívat, pan ředitel k ní přiběhl a nabídl jí místo v divadle. Slunečnice samozřejmě souhlasila. Tak se jí splnil

sen. A pak zjistila, že tím to nekončí. Je ještě spousta věcí, které chce nebo musí za svou cestu životem udělat. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Lucie Čechová, 8. A

Knihovna

Jednou jsem seděla v knihovně a dlouho si četla spousty různých příběhů. Jenže potom za mnou přišla paní knihovnice, že už se bude zavírat, a já musela odejít.

Cestou ven jsem přemýšlela, jak by bylo úžasné být knihovnou, a vtom se to stalo. Začala jsem se měnit. Najednou jsem měla obrovskou hlavu plnou pohádek, románů, detektivek, encyklopedií a dalších možných i nemožných knížek. Tolik knih mi chtělo říct svůj příběh, až mi z toho hlava třeštila. Minulost, přítomnost i budoucnost se slévaly v jeden čas. Cítila jsem pocity, které v knížkách zanechali čtenáři, knihovnice, a dokonce i autoři. Viděla jsem všechno, co kdo s jakou knížkou udělal, kde ji položil a jakou stránku přeložil či natrhl. Dlouhé minuty, možná i hodiny jsem poslouchala nejrůznější příběhy, které se ale slévaly do sebe. Některé tiše šeptaly, jiné si povídaly a další křičely. Ale i přes všechn ten rámus jsem slyšela ticho, které přes celý den v knihovně panuje. Všechno se mísilo v jedno, až jsem měla pocit, že se z toho zblázním. Ale najednou mi někdo jemně poklepal na rameno a řekl mi: „Mladá slečno, je za pět minut sedm, za chvíli budeme zavírat!“ A já si uvědomila, že jsem jen nad jednou knížkou usnula. Ale od té doby vím, že i když bych ráda znala všechny knížky, knihovnou bych být tedy nechtěla. A tak si ty všechny knížky budu muset přečíst sama!

Magdalena Češková, 8. A

Život je cesta – nikoli cíl

Smrt, to je náš cíl, i přesto se snažíme dýchat do posledních chvil.

Dýchat do posledních sil, do doby, než najdeme mír a než odletíme pryč do světa slunečnic.

Nejde o to, jakým způsobem náš život skončí, protože konec máme všichni stejný, každý se tu se vším jednou rozloučí a všechno tady opustí. Ovlivnit to nemůžeme. Jde o to, jakou cestou půjdeme, jaké zkušenosti prožijeme, jakou osobností jsme a budeme, jakou cestou se na rozcestí vydáme.

Spousta lidí ani neví, co vše na tomto světě můžeme a jaké všemožné dveře jsou nám otevřené. Co vše na tomto světě lze vidět a přitom druhému nesmíme jeho cestu závidět. Za svoji cestu se nemusíme stydět. Důležité je čas neztrácet a do minulosti se v myšlenkách

nevracet. Černobíle nekoukat na tak krásně barevný svět. A i když je cesta těžká a dýchá se nám ztěžka, k cíli se dostaneme. Je to přirozené.

Naše cesty se s druhými lidmi prolínají a většinu z nás ovlivňuje, jak se chovají, co říkají, co dělají a stále do naší cesty různé osobnosti přicházejí, jiné odcházejí a a některé se i vracejí.

Lidi, co zlé úmysly mají, musíme z cesty vyhodit. Nesmíme se nechat jimi rozhodit a už vůbec ne s ostatními závodit. I když je těžké si to uvědomit.

Spousta lidí nám chce jen škodit, o čas nás připravit, ale čas je cenný, na této zemi ho máme každý omezený. Je důležité přijímat změny, a když jsme zmatení a ztraceni, ze světa vyčerpaní, musíme si od naší cesty odpočinout a na chvíli jen vypnout. Třeba si jen lehnout a usnout. Pro nás špatné věci odmítnout, a i když po kraji chodíme, nesmíme se nechat proudem stáhnout nebo rovnou do moře spadnout.

Musíme to zvládnout a neodvratitelný konec přijmout.

Amálie Fuková, 9. C

Život je cesta

Život je cesta – nikoli cíl. Ale proč se o nějakou cestu snažit, když tak či tak skončí stejně? Proč se zajímat, když vím, že mi osud stejně vše vezme? Proč se snažit získávat, když stejně o vše přijdeme?

Protože nic netrvá věčně. Všechno jednou končí, a to dělá každý moment o tolik vzácnější, protože nikdy nikdo neví, který bude poslední.

Nikdo neví, kdy se naposled vzbudí, kdy si naposled ráno uvaří kávu, kdy se naposled setká s milovanou osobou, kdy si naposled lehne před tím, než se všechno rozplyne.

Maličkosti jako vůně ranní rosy, mírný vánek ve slunečném dni, cvrlikání ptáků za

okny, chladný a ostrý vzduch ledové noci s měsíční září plující v nekonečném moři hvězd.

Cíl života není jeho konec. Jeho konec je pro všechny stejný. Smrt. Život je nekonečně vypadající cesta, která najednou skončí. Krůček po krůčku se posouváme k jasnému cíli, o kterém nikdy nevíme, kdy přijde.

Cesta životem je jako polní pěšinka lemovaná slunečnicemi, které svým žlutým světlem ohraničují naši cestu, světlem, které nás nabádá, jak dál. Ale ne světlem, které nás nutí danou cestu následovat. Není možné, aby každý měl život stejný. Aby se každý držel perfektně jedné cesty. Občas je lepší z ní sejít a zjistit na vlastní kůži, co leží mimo ni.

Život je jen jeden, tak proč si ho neužít?

Liliana Hollá, 9. C

Život je cesta – nikoli cíl

Běž zkusit novou věc,
třeba tě zabaví.
Nevíš-li, nevádí,
někdo ti poradí.

Slunečnice od rána,
dělají to samé.
Inspiruj se jimi,
chilluj dneska také.

Zítřka zkus třeba,
seskok s padákem.
Nebo opeč si chleba,
s chábry pod širákem.

Prostě dělej něco,
co tě naplní.
Život je krátký,
na to být líný.

Miroslav Zajíček, 8. A

Než slunce zhasne

Cestou kolem Polečnice
viděl jsem tři slunečnice.
Každé ráno rozkvétají,
na lidi se usmívají.

Slunečnice

Slunečnice žlutá
sedí na cestě.
I když je pravda krutá,
žije ve městě.

Všude auta jezdí,
nikdo si jí nevšímá.
Jen ta jedna rodina
která ji vnímá jako jediná.

Slunečnice uvadá,
kvítky už jí padají.
Vždyť je tak příliš mladá,
ti lidé na to nemají.

Sluníčko nám svítí,
rodina jde zalévat.
To cestovní kvítí
zas a zas nám začíná ožívat.

Slunečnice rozkvetla,
všichni byli šťastní.
Zářila jak světla.
A všechno bylo jasné.

Eliška Dvořáková, 8. D

Slunce svítí, jasné nebe,
slunečnice kvetou všude.
Od poupat až po krásný květ
usmějí se na celý svět.

Namaluju obrázek

květů krásných slunečnic.
Pověsím ho za háček,
nakreslím jich však víc.

Bez procházek a nápadů
mám hlavu děravou.
Po cestě i po okolí
najdu inspiraci svou.

Ptáčci zpívají a mraky plují,
přinášejí světu náladu.
Vydej se, poutníče, cestou tou prašnou,
dojdi až k poli za slunečnicí krásnou.

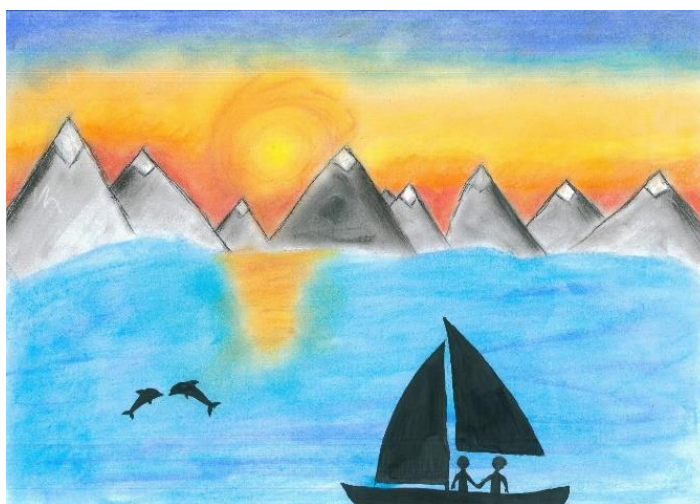
Hod' trable za hlavu
a lehni do trávy.
Pozoruj oblohu
i ptačí zpívání.

Rozvesel mysl svou
a cestou k domovu

rozdávej kolem všem
radost a pohodu.

Poděl se o úsměv
slunečnice krásné,
kochej se západem,
než slunce zhasne.

Kristýna Famfulová, 8. D

Slunečnice

Brouzdám se polem slunečnic,
a přemýšlím, co v životě je víc?
Studovat, milovat, mít zdravou rodinu,
být šťastná celý den a každou hodinu?

I přátelství je cenný dar a
pravých přátel ke štěstí stačí jen pár.
V poli žlutě záříš, slunečnice,
jak za okny plameny svíce.

Od semínka malé slunečnice v poli rostou
a jejich barva žlutá protne mlhu hustou.
Září mi na cestu jak svit měsíce
na poli žluté květy slunečnice.

Hned od rána celý den
za sluncem otáčíš svou hlavu jen.
A večer, když jdu spát,
přeji si o štěstí sen
zdat.

Stela Charvátová, 8.D

Chvilka poezie

Cíl

Na lavičce v parku, pod modrým nebem,
sedím a koukám na svět kolem sebe.

Jen poslouchám, co stromy si šeptají,
mluví tak krásně a na nic se neptají.

Ptáci cvrlikají tiché tóny,
jak kdyby hráli na trombóny.

Ty noty znějí v mojí hlavě,
zní tak krásně a trochu hravě.

Já tiše sedím a hledím dál,
teď příroda je pro mě král.

Stres a myšlenky se ztrácí právě,
jsou tak špatné jako plevel v trávě.

Dávám konec všem začátkům,
je to jako vrátit se pozpátku.

Snažím se nabrat nové síly,
v každém konci najdu novou cestu k cíli.

Justýna Karfíková, 8. A

Sen o cestě

Zdál se mi sen,
byl dlouhý a krásný.
Šla jsem loukou plnou slunečnic
a šaty plné trásní.

Šla jsem bosa po cestě z kamení,
byl slyšet hukot stromů,
jen ptáčci tiše zpívali,
já se nechci vrátit domů.

Jdu dlouho,
však nic mě nebolí,
cesta je plná kamenů,
ale je krásné chodit v údolí.

Pořád jdu a nevím kam,
Ale jsem plná sil.
V hlavě mi zní jedna věta:
„Život je cesta – nikoli cíl.“

Justýna Karfíková, 8. A

Sen

Byl večer a já v pyžámku,
připravujíc se ke spánku,
čekám, až se zavřou oči
a svět se začne točit.

Najednou sedím na dracích
a létám s nimi v oblacích,
tu a tam hraje písnička,
zde žije pohádková babička.

V hlavě rychle běží sny
o princeznách líbezných,
které mají krásné šaty
a na ruce prsten zlatý.

Chtěla bych být jednou z nich,
večer jezdit na koních,
o tom si mohu nechat zdát,
ale rychle, než budík začne hrát.

Magdaléna Češková, 8. A

Sněhová nadílka

Ulice jsou plné sněhu,
brácha uklouzl do lehu,
já se tomu se smíchem
vyhnula velkým obloukem.
Už se zvedá, bere kouli,
celá z ledu je,
tak budu mít zase bouli
a on se zasměje.

Běžím se za mamku schovat,
on začne na mě pokřikovat,
že jsem srábotka a ať vylezu,
já si ale ještě více zalezu,
jenže brácha míří přesně,
maminku mine jen těsně
a mě přímo do břicha
trefí koule veliká.

Dřív, než mamka něco namítne,
další koule kolem ní prolítne,
ale brácha se rychle uhne,
moje koule pěkně mine,
a když se pro další ohnu,
brácha trefí moji nohu,
a to už pěkně naštvane
kopnu ho do holeně,
brácha hlasitě pláče
a po jedné domů skáče.

Barbora Srbová, 8. A

Vánoční

Do Vánoc jen pár dní zbývá,
koledy si každý zpívá,
v troubě se peče cukroví,
salát už je hotový.

Stromeček v obýváku stojí,
děti ho slavnostně strojí,
na Ježíška čekají,
doufají, že ho potkají.

Zbývá už jen hvězdička,
velká jako hlavička,
na špičku ji posadíme,
snad ji zdola uvidíme.

Dopisy už jsou napsané,
Ježíškovi poslané,
snad nám něco přinese,
vždyť jsou přece Vánoce.

Barbora Srbová, 8. A

Život je cesta

Život se má žít – to jsme si jisti.

Tak proč mě nechává plavat
v sebenenávisti?

Každý má cesty, co se vzájemně pojí,
já chci však na konec té své už dojít.

Cítím se jak slunečnice,
kvetu někdy méně, někdy více.

Jako ten nejmenší kvítek mezi sty,
hledám své slunce, cíl své cesty.

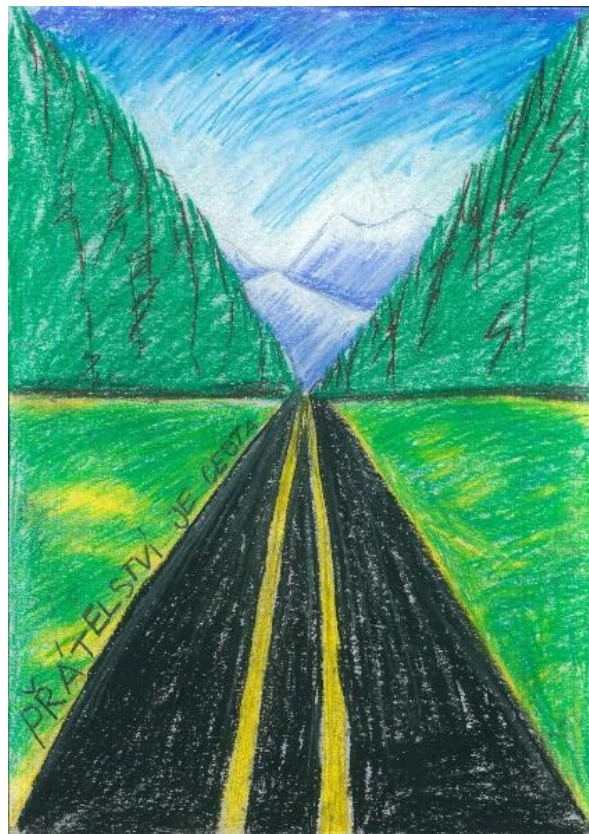
Avšak časy se mění,
a tak tu místo utápění čekám,
až se zazelení,
až bude jen dobře,
nebe vybarví se modře
a skončí mé utrpení.

To je jen součást mé cesty,

Cesty, co si píše sama.

A i ten nejmenší kvítek mezi sty,
vykvetete snad jednoho rána.

Edita Witkowská, 9. C

Chlapec a bába

To se jednou z rána
probudila máma,
řekla svému synkovi,
že prý má jít k otcovi.
Synek za tátou šel
a ten mu pověděl,
že do světa jít má,
aby si ho vybrala
nějaká s velkýma očima.
Dostal od mámy kuchty
hodně velké buchty,
aby měl na cestu
pro tu svou nevěstu.

Šel, šel a šel,
aby z cesty nesešel,
potkal jednu bábu,
připomínala spíš žábu.
Lekl se a uskočil,
nerv mu přitom přiskočil.
Bolelo to, to se ví,
bába ho však zachrání,
hned běžela k němu,
jak k babímu sněmu,
zakopla o buchty v ranečku
a zvolala: „Jémináčku!“

On se na ni podíval,
a její pomoc odmítal,

zvedl se a šel dál,
než se ale nadál,
bába popadla ho za nohy,
vystrčila přitom dva rohy.
Chlapec spadl zas
a bába ukázala mu ocas,
málem omdlel, bože můj,
něco tu páchne jako hnůj!
Pak bába vytasila kopyto
a bylo jasno, čertovo je to.

Utíkal až do města,
kde na něj čekala nevěsta,
seděla tam krásná dáma
milá jako jeho máma.
Seděla a čekala
na nějakého mládence,
kterého by si vzala
do chaloupky k řece.

Chlapec zezelenal ve tváři,
bylo mu špatně, šel ke keři,
popadla ho křeč v břiše
a začal naříkat tiše.
Dáma nestačila se divit,
chtěla za ním hned vyrazit,
všichni dívali se kolem,
omdlel a skácel se na zem.
Dáma začala být hysterka
a utíkala jako veverka.

Mezitím bába uviděla chlapce,
jak leží tam uprostřed kopce,
běžela rychle, běžela,
co s ním je, netušila,
z úst do úst začala dýchat
a stal se nečekaný zvrát.

Dala mu pusu na tvář
a on uviděl svatozář,
asi se splet
že bába je čert.
Krásná dívka před ním stála,
chlapcovou nevěstou se rázem stala.
Odešli domů do chalupy,
děti pak měli spolu kopy.

Jolana Pauknerová, 7. A

Moje rodina

Tatínek a maminka,
to je moje rodinka.
Táta je náš velký vzor,
silný jako víchř z hor,
maminka zas ráda vaří,
uklízí a hospodaří.
Tatínek a maminka,
to je skvělá rodinka.

Můj brácha je hokejista,
s týmem je vždy výhra jistá.
Ještě máme pejska Albíka,
který bez nás doma naříká,
má nás moc rád,
je to náš chlupatý kamarád,
každý večer chodím s ním spát.
Občas doma taky prdí,
psst, nechtěla jsem to říkat,
ale někdy i pěkně smrdí!

Ještě s námi bydlí náš kocourek zrzavý,
myšky loví,
ptáky chytá ve křoví.

Ráno, když jdu do školy,
mává mi děda od dveří,
říkám mu: „Dědouši!“
on mě za to pokouší.
To je moje rodinka.

Natálie Marie Bolková, 6. C

Můj všední den

Když se ráno vzbudím,
hned do školy musím,
umyji se, nasnídám,
na autobus spěchám.

Dojdu na konec vesnice,
přede mnou je silnice,
na zastávce stojím,
docela se nudím.
Podívám se doprava,
už jede hromadná doprava,
autobus se blíží,
mně se oči klíží.

Do autobusu nastoupím,
jízdenku si zakoupím,
všechny slušně pozdravím,
oči do mobilu zabořím,
čas mi rychle uteče,
šňůrka se mi vyvleče.
Batoh rychle popadám,
do školy hned utíkám,
čas mě honí,
za chvíli už zvoní.

Když do třídy doběhnu,
konečně si oddechnu,
paní učitelka povídá,
mně to rychle utíká.

Pak mě čeká oběd
a znovu cesta nazpět.
Když domů dorazím,
na procházku vyrazím,
potom úkoly si udělám,
ze školy si nic nedělám.

Večer kouknu na telku
a čekám na večerku.
Když desátá udeří,
do spánku se mysl ponoří
a já už vím jen,
že mě čeká zase všední den.

Pavčina Lajtová, 6. C

O krásné škebli

Kdysi dávno v cizí zemi,
šel jsem takhle po pláži,
našel jsem tam krásnou škebli,
slunce se v ní odráží.

Dal jsem si ji do batohu,
abych ji snad neztratil.
Zakopl jsem o svou nohu
a celý se převrátil.

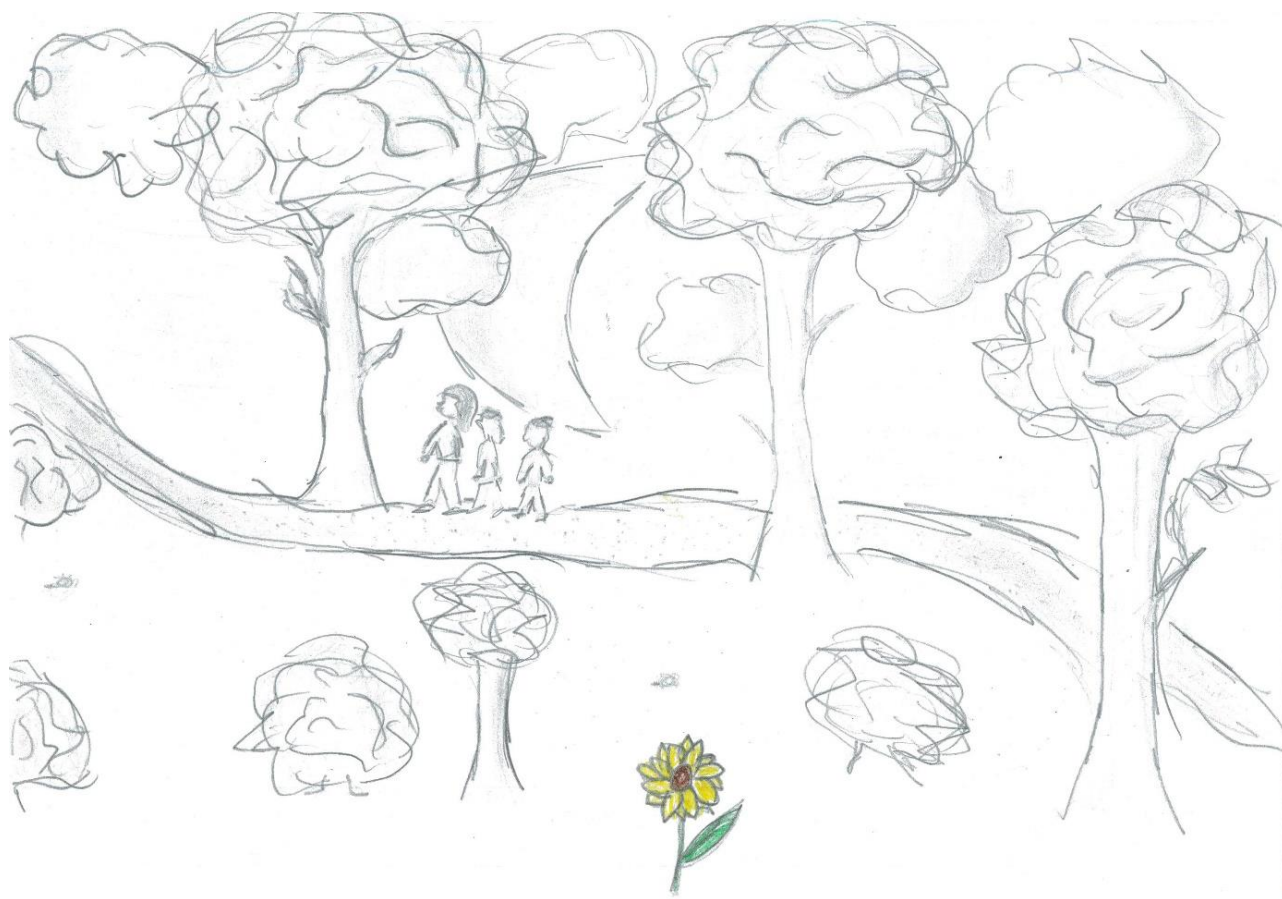
Batoh se mi odkutálel
kousek dál až k molíčku,
otevřel se tam o kámen
a přilákal holčičku.

Holka byla moc zvědavá,

do batohu nahlédla,
našla tam tu krásnou škebli
a sprostě ji ukradla.

A to je můj příběh celý,
dopadlo to strašlivě.
O škebli jsem bohužel přišel...
Děkuji vám uctivě.

Šimon Bouška, 7. A

Odpočinkové počteníčko

Život je cesta nikoli cíl

V malé vesničce žila mladá dívka Elena se svou maminkou Evou. Elena žila s maminkou na kraji vesnice v malém domě. Tato vesnička se jmenovala Ohničany. Moc lidí tam nežilo, bydlelo tam okolo sedmdesáti obyvatel.

Elena měla přezdívku Slunečnice. Říkalo se jí tak od mala, protože vždy byla hrozně hodná a krásná. Její úsměv zvedl každému náladu. Ale nikdo nevěděl, že tato veselá mladá dívka má jednu slabinu. Elena nebyla schopna si najít kamarády, což její matce lámalo srdce a bylo to pro ni těžké pochopit. „Jak to, že tak dobrosrdečná dívka nemá přátele?“

Proto maminka koupila Eleně slunečnici. Maminka neviděla Elenu tak šťastnou. „Eleno, poslouchej mě, dala jsem ti tuto slunečnici, protože mi moje matka dala kdysi taky slunečnici a řekla mi k tomu důležitou věc.“ Elena měla takovou radost, že měla v úmyslu najít slunečnicové pole a zůstat tam navždy.

„Tu slunečnici Ti daruji, abys byla sebevědomá a šťastná. Vždy, když slunečnici zaliješ, budeš víc a víc šťastnější,“ řekla jí matka. „Tak dobře, Eleno, je na čase jít spát, zítra vstáváš brzy do školy.“ Byla už půlnoc a Elena nemohla stále usnout. „Co tím matka myslela?“ přemýšlela. Elena si v duchu řekla, že to vyřeší zítra.

Druhý den budí matka Elenu, aby se připravila do školy. Elena chodí do školy do velkého města, asi tak pět kilometrů od Ohničan. Vždy se snažila být ve škole za dokonalou a chytrou dívku. Učitelé Elenu milovali, je to nejchytřejší studentka. Všichni ve škole jí přezdívali „šprtka“. Elena ale školu nenáviděla, neměla kamarády a rozhodla se, že půjde zalít květinu, aby byla šťastnější. Vzala ze zahrady kropáč a začala zalévat. A najednou začala být nějak šťastnější. Vykročila pravou nohou do školy, aby si užila den.

Ve třídě jich bylo osmnáct. Zazvonilo na první hodinu a vešla do třídy paní učitelka. Na tom by nebylo nic divného, ale šla s ní nová holka. V tu chvíli paní učitelka prohlásila: „Žáci, máme novou žákyni, jmenuje se Cloe. Cloe, jdi si sednout vedle Eleny.“ Elena se na Cloe pousmála, ale Cloe měla vražedný výraz. Zazvonilo a skončila první hodina. Elena se zeptala Cloe: „Tak co, jak se Ti tu líbí?“ Cloe nejdřív mlčela, ale pak řekla: „Je to tu docela hezké.“ A najednou se obě dívky začaly vesele bavit.

Každé ráno se Elena vzbudila a těšila se do školy na Cloe. Nejdřív ale musela zalít slunečnici. Elena vyšla do školy a uvědomila si, že je v posledním ročníku a v hloubi duše si přála, aby odjela do velkoměsta studovat, ale bohužel to nešlo, musela pomáhat matce. Ve škole to probíhalo normálně, Elena se bavila s Cloe a užívaly si poslední dny ve škole.

Když skončila hodina českého jazyka, zavolala si paní učitelka Eleno do kabinetu. Elena byla hrozně nervózní, říkala si: „Co po mně paní učitelka chce, vždyť jsem nic neudělala.“ Paní učitelka řekla: „Takže Eleno, chtěla jsem s Tebou probrat, co bys chtěla dělat po škole.“ Elena se snažila odpovídat slušně a moudře: „No, budu zůstat u nás na vesnici, matka sama na všechno nestačí.“ „Ale Eleno, ty jsi nejchytřejší ze školy, máš před sebou velkou budoucnost,“ řekla jí paní učitelka. „Eleno, život je cesta, nikoli cíl.“

Elena šla domů a šla s ní i Cloe. „Eleno, protože jsme poslední týden ve škole a pak se nevidíme, tak jsem pro Tebe přichystala překvapení. Dej si tento šátek přes oči. A teď je můžeš opatrně otevřít,“ řekla Cloe. Elena nemohla uvěřit, že viděla to, co si vždy přála. Pole plné zářících slunečnic. Elena vběhla do pole. „Pořád tomu nemohu uvěřit, to je tak krásné,“ myslela si. Když běžela Elena polem, tak si vzpomněla, co jí řekla paní učitelka. „Život je cesta, nikoli cíl.“ Elena křičela v poli: „Život je cesta, nikoli cíl.“ Elena běžela za Cloe a řekla jí: „Cloe, já půjdu studovat, já chci mít budoucnost.“

Další hodinu si Elena a Cloe užívaly zábavu ve slunečnicovém poli. A teď nastala nejtěžší věc v Elenině životě. Musela říct matce, že půjde studovat a že už s ní Elena nebude bydlet. Když Elena přišla domů, matka zrovna uklízela nákup. „Maminko, musím Ti říct něco důležitého.“ Maminka byla trochu v šoku a bála se, co jí Elena řekne. „Jak víš, jsem nejlepší studentka ve škole, a protože teď končím školu, rozhodla jsem se, že bych chtěla jít studovat do Londýna. Vždy jsem myslela, že až dodělám základní školu, tak zůstanu tady v Ohničanech, to byl můj cíl. Ale někdo chytrý mi řekl, že život je cesta, nikoli cíl.“ Mamince tekly slzy po tvářích. „Zlatíčko moje, jsem tak ráda, že půjdeš studovat. Jsem na Tebe tak pyšná.“ Elena a maminka se objaly.

Byl poslední den školy a Elena šla do školy pro vysvědčení a také poděkovat paní učitelce. „Paní učitelko, chtěla bych Vám poděkovat, že jste mě postrčila, abych šla studovat.“ Paní učitelka se na Eleno usmála a řekla: „Milá Eleno, nikdy na Tebe nezapomenu a mám pro Tebe jedno překvapení. Cloe jde s Tebou studovat do Londýna.“ Cloe a Elena se objaly a byly šťastné jako nikdy.

A tak začal Eleně nový život a samozřejmě, že měla pořád u sebe tu nejcennější věc, a to slunečnici od své milované maminky.

Amálie Gubišová, 8. A

Pomoc

Byla jednou jedna malá víla jménem Stela. Stela byla velmi mocná a dobrosrdečná víla. Žila se svojí maminkou na zámku, byla to totiž princezna. Stelina matka se jmenovala Farah a byla to královna světla.

Jednoho dne, když měla mladá víla hodinu historie magie, dozvěděla se, že není jen kouzelný svět, ale i lidský. Každý den měla Stela stále více a více otázek. Ptala se sama sebe: „Jak ti lidé vypadají? Jsou stejní jako my?“ Jediné, co si mladá dívka odnesla od své matky, bylo, že lidé jsou zlí.

Každý den po hodině magie se Stela zdržovala v knihovně, hledala nějaké informace o lidech. Bohužel žádné nenašla, ale i tak se malá víla nevzdávala. Chodila na trhy, do lesa a ptala se všech víl na informace o lidech. Ale vždy, když se zeptala, všichni rychle odešli. Stela ztrácela naději, že by mohla najít nějaké zprávy, které by jí napověděly, jací vlastně lidé jsou.

Když oslavila 15. narozeniny, přijeli všichni králové a královny, princové a princezny ze sousedství na oslavu. Stela vůbec neměla chuť slavit, už jí ani lidé nezajímali. Zapadlo slunce a všichni králové byli v království světla. Na začátku oslavy ukazovala Stela vílí triky, které se naučila, například udělala duhu a světelný vodopád. Všichni byli ohromeni, nejvíc ale princ Riven. Princ Riven byl z království ohně, byl jako Stela velice mocný. Už jako malý kluk byl z princezny nadšený a doufal, že je jejich rodiče donutí ke vztahu. Princezna ale prince Rivna dvakrát nemusela, přišel jí otravný a líný. Když princ Riven šel Stele přát k narozeninám, byl velmi nervózní. Stela se na prince pousmála. Riven byl překvapený, že se na něj Stela usmála. Bylo okolo půlnoci a princ s princeznou se vytratil z oslavy a sedli si na lavičku v parku. Povídali si spolu asi hodinu a zjistili, že je zajímavé téma, a to lidský svět. Riven věděl, že lidský svět je nedaleko od království vody, a tak se princ a princezna domluvili, že se den po oslavě sejdou u bariéry a půjdou do lidského světa. Bariéra chrání vílí svět od toho lidského. Nastalo ráno a Stela byla u bariéry trochu dříve, aby se nezpozdíla. Začalo vycházet slunce a Stela viděla, jak Riven přichází. Pozdravili se a šli k bariéře. Bariéru přešli bez problémů a objevili se ve vesnici. Oba dva viděli poprvé za život lidskou vesnici. Lidé zpívali, tančili, smáli se. Riven ani Stela nechápali, proč víly a lidé spolu nevycházejí. Koupili si na místním trhu preclíky a čerstvou limonádu. „Všichni jsou tady tak milí,“ pomyslela si Stela. Když přišli do lidské knihovny, viděli knihu s názvem „Víly jsou špatné“. Stela a Riven byli udiveni. Začetli se do knihy a zjistili, že se lidé pletou. Důvod, proč lidé nemají víly rádi, byl ten, že před lety podle lidí víly ukradly jedné rodině malého syna Deyna. V knize byl únosce nakreslen a v tu chvíli to princezně i princovi došlo. To nebyla víla, ale černá čarodějka.

Černé čarodějky jsou velmi zlé a škodolibé, s vílami nemají nic společného. Unášejí děti a dělají špatné věci. Víly se jim snažily několikrát vysvětlit, že to, co dělají, je špatné, ale čarodějkám to bylo jedno, pořád dál lidem škodily a vinu házely na víly.

Princ s princeznou se rozhodli, že tyto nepravdy ukončí. Šli zpátky do vílího světa. Když

přešli bariéru, museli jít ale do Černého království. V Černém království žily všechny černé čarodějky. Když přišli do Černého království, byla noc a nikdo nikde nebyl. Viděli sice království, ale oni hledali unesené děti. Prošli celé okolí, ale nikde nic. Rozhodli se, že se půjdou podívat na zámek. Našli malou budovu, která byla pojmenována „UD“.

Stele najednou došlo, že to je zkratka „Unesené děti“. Riven a Stela se rozhodli vejít do budovy. U dveří seděla čarodějka, která spala. Princ jí vzal potichu klíče a vešli dovnitř. Viděli tam alespoň deset unesených dětí, které byly smutné, uplakané, zašpiněné. Stela a Riven je rychle osvobodili. Velká skupina rychle utekla pryč a vydala se zpět do vesnice.

Děti se se svými rodiči objímaly a všichni byli šťastní. Princ a princezna řekli lidem pravdu, vysvětlili lidem, že víly za nic nemůžou a že víly děti neunášejí. Když se toto lidé dozvěděli, uzavřeli s vílami dohodu, že si budou navždy pomáhat a bojovat spolu proti černým čarodějkám. A tak díky Rivenovi a Stele žijí víly a lidé v míru a pomáhají si.

Amálie Gubišová, 8. A

Ptáček a malý chlapec

Často přemýšlím, jaké by to asi bylo, kdybych uměla létat. Proto bych se chtěla proměnit v ptáka. Nemusel by být velký. Stačil by maličký ptáček. Každé letní ráno bych si sedla na větvičku a místo ranního budíku bych zazpívala pár ladných tónů za doprovodu cvrčků. Má to ale jednu nevýhodu. Takový ptáček musí každou zimu odlétat do teplých krajín. Tento den je pro ptáky výjimečný. Už několik měsíců před tím se připravují na náročnou cestu dlouhou několik stovek kilometrů. Nejhorší je to ale pro maminky s mláďaty. Matka z nich nesmí spustit oči.

Ve svých představách odlétám s nimi. Když vyrazím na cestu, brodím se temnými obláčky a najednou uslyším rány. Bum, bum, bum. Jedna kulka za druhou a já se snažím uhýbat, ale nejde to. Mám ránu na křídélku, a proto už to nevydržím a padám k zemi. Ležím se

zatajeným dechem. Slyším rychlé krůčky. Přiběhl ke mně malý lovecký pejsek. Chvíli na sebe koukáme. V mých očích vidí utrpení. Nedokáže mě vzít a odnést svému páníčkovi. V dáli vidím maličkou postavu. Vezme mě do dlaně. Myslím, že má dobrý úmysl, protože mě celou cestu utěšuje. Pobyla jsem u něj doma asi dva týdny. Každý den jsme si hráli. Postupně se moje křidélko zlepšovalo a chlapeček mě mohl pustit. To loučení bylo horší, než když odlétám do teplých krajů. Na toho malého chlapce nikdy nezapomenu.

Justýna Karfíková, 8. A

Sny

Jako malá jsem snila o tom být princeznou, autem, dinosaurem, vlastně úplně čímkoliv, co jsem měla ráda. Jenže moje okolí mě dost krutě přesvědčilo, že to nejde a do hlavy mi vnutili, abych myslela na budoucnost a neměla hlavu v oblacích. Dlouhá léta jsem žila v tom, že moje sny jsou pouhé dětské výmysly, které nemají hlavu ani patu. To bych se ale jednoho rána nesměla probudit s otázkou, která se se mnou táhla ještě mnoho dní, co když je možné splnit si všechny dětské sny? Co když celou tu dobu žijeme v bludu? Pátrala jsem dlouho, hledala jsem způsoby, jak bych mé sny mohla proměnit v realitu. „Hm, dětské sny,“ řekla jsem si. „Sny, sny, sny, no jistěže sny. Sny v noci!“ Vyčkávala jsem do noci, aby byl můj spánek smysluplnější. Vzala jsem si polštář a deku a lehla si ven na louku poblíž mého domu, abych měla blíž ke hvězdám. Zavřela jsem oči a nevědomky, vyčkávala na sen. Ucítla jsem vůni karamelu a ruch okolí. Proběhl mi mráz po zádech a já se odhodlala otevřít oči. Oslepilo mě světlo, a tak jsem je rychle zakryla dlaněmi. Něco bylo jinak. Na mých prstech seděl zlatý prsten s rubínem, lekla jsem se a prsten jsem sundala z prstu a odhodila. V tu chvíli jsem se probudila zpátky na louce, únavou jsem se ani nestihla vzpamatovat a znova jsem usnula. Druhý den jsem byla plná odhodlání svou výpravu podniknout znova. Tentokrát byly hvězdy jasnější a já si slíbila, že se nezaleknu a pořádně to prozkoumám. Byla jsem zase na stejném místě. Záře mě opět oslepila, ale stihla jsem si všimnout pár budov. Na prstě mi stále seděl prsten. Šla jsem všechno pořádně prozkoumat. Vedle mě stál stánek s karamelovým popcornem a já pochopila, kde se vzala ta vůně z předešlé noci. Chvilku jsem si procházela krásné město, co v tom světě bylo, ale až ve chvíli, kdy jsem procházela kolem velkého růžového domu, jsem si něco uvědomila. „Jé, to je můj domek pro panenky.“ Řekla jsem to tak nahlas, že se kolem mě začali otáčet maličcí obyvatelé tohoto města. Vzpomněla jsem si na své dětství a na to, jak mi maminka pokaždé před spaním udělala kakao. Zavřela jsem oči a chvíli vzpomínala na sladkou vůni kakaa. Než jsem stihla vůbec něco udělat, hrnek kakaa se přede mnou objevil. Uvědomila jsem si, že můžu mít vše, na co pomyslím. Chtěla jsem to ještě jednou vyzkoušet, a proto jsem začala vzpomínat

na něco, co si přeju. Netrvalo dlouho, než jsem si uvědomila, že jsem tu kvůli plnění dětských snů. Začala jsem si představovat, že jsem princezna s dlouhými modrými šaty. Rychle jsem zkontrolovala, jestli jsem opravdu princezna a ano jsem. Ale z ničeho nic mě začaly napadat otázky. Budu princeznou i v reálném životě? Jak je to všechno možné? Odpověď jsem mohla

najít, pouze když to vyzkouším. Ale jak se odtud dostat pryč? Naštěstí jsem si vzpomněla na zážitek s prstenem, a tak jsem to s nadějí vyzkoušela a prsten si sundala. Probudila jsem se na louce a pocítila nepříjemný mráz po celém těle. A nebylo divu, když jsem k neuvěření na sobě měla ty stejné modré šaty. Sáhla jsem si na hlavu a ucítila už jen po hmatu krásně plně zdobenou korunku. V tu noc se moje nevinné nevědomé žití ukončilo a nastal problém, co s touhle informací dál, každý by si mohl splnit sny, ale na druhou stranu kdokoli by toho mohl zneužít. A co když si dokonce díky snění můžu podobu měnit pouze já? Na tyhle otázky momentálně nedokážu odpovědět, ale doufám, že v budoucnu bude můj objev o snění využíván jen a jen pro dobro.

Veronika Zadražilová, 8. A

Já, klacek

Ahoj, já jsem klacek. Vlastně ani nevím, jak se jmenuju, říká se mi prostě klacek. Bydlím, teda vlastně ležím, na kraji cesty. Kdysi mě tam nechal takový starý pán s plnovousem, dlouhými šedými vlasy, krátkými kalhotami a otrhanou košilí. Sedl si na pařez, položil mě vedle sebe a pak mě tady zapomněl. Jsem tady už dlouho, pořád čekám, že si mě někdo vezme, ale stále nic. A to ani nejsem moc ošklivý, teda aspoň si to myslím.

Zrovna se blíží léto, není mi zima a nejlepší ze všeho je, že začíná sezona. Vidím rodiče s malými dětmi, jak jdou pomalu po cestě. Doufám že, si mě všimne ten malý pejsek, který běží vedle nich. Opravdu, rozběhl se ke mně a chytil mě do zubů. Docela to svědčí...a taky lochtá! Hihi! Běží se mnou ke svému páníčkovi. Páni, to to fouká!

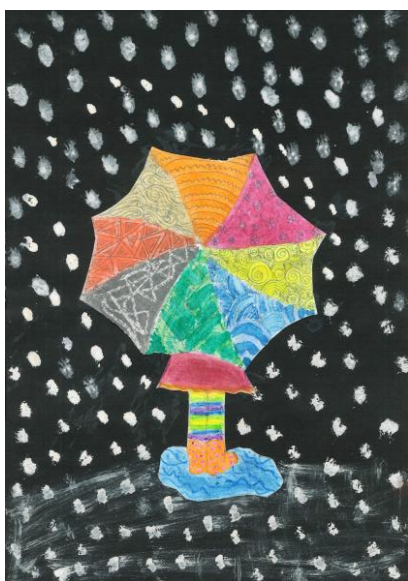
Položil mě před svého pána a vrtěl při tom vesele ocáskem. Ten pán mě vzal do ruky a hodil mě tak, abych letěl. Ani nevím, jak dlouho jsem byl ve vzduchu, ale zdálo se mi, že jsem oblétl snad celou zeměkouli kolem dokola, až jsem nakonec dopadl zpátky na zem jen kousek před pejska. Ten mě zvedl a odnesl zase k pánovi. Takhle jsem letěl ještě několikrát, dokud jsme nedošli ke dveřím velkého domu, do kterých zašla celá rodina.

Mě jenom položili před dům. Ale to mi vůbec nevadilo. Byl jsem spokojený, a navíc jsem byl strašně unavený. A tak jsem za chvíli usnul s hřejivým pocitem, že už na světě nejsem sám a konečně mám nového kamaráda.

Barbora Zemanová, 6. C

Poklad babičky Báry

Byla jednou jedna stará paní jménem Bára, která žila v malém domečku na okraji lesa. Byla to milá a štědrá žena, která ráda pomáhala svým sousedům a vždy měla úsměv na tváři.

Každé ráno vstávala brzy a chodila do své zahrádky, kde pěstovala nejkrásnější květiny a bylinky.

Jednoho podzimního dne, když Bára hrabala listí ve své zahrádce, narazila na starou kovovou schránku zahrabanou pod zemí. S údivem ji vytáhla a otevřela. Uvnitř se leskly zlaté a stříbrné mince a nádherné drahokamy.

Bára byla ohromená. „To je poklad!“ vykřikla nadšením. Nejprve nevěděla, co s ním má dělat, ale rychle si uvědomila, že tento poklad může změnit život nejen jí, ale i lidem z celé vesnice. Rozhodla se tedy použít své bohatství k tomu, aby vykonala dobrotu všude kolem sebe.

Nejprve šla do místní školy a nakoupila nové knihy a učebnice pro děti. Pak šla za starostou a nabídla mu finanční pomoc při opravách silnic a budov ve vesnici. Navštívila také starého a nemocného pana Josefa, který žil sám a neměl dostatek peněz na léky. S radostí mu zaplatila vše, co potřeboval.

Díky paní Báře se vesnice stala ještě krásnějším místem k životu. Lidé byli šťastní a vděční za její štědrost a laskavost a i když se mince z pokladu postupně rozkutálely, Bářin dobrý skutek zůstal navždy v srdcích lidí až do konce věků.

Emma Vajshajtllová, 7. A

Podivuhodná noc

V létě trávíme s rodiči každou volnou chvíli na chatě. Odjíždíme vždy v pátek odpoledne a vracíme se až v neděli večer.

Jednoho pátečního odpoledne jsme opět vyrazili a pozvali jsme i strýce Jirku. Hned po příjezdu se taťka převlékl, vzal si košík a vyrazil na houby. My jsme se s mamkou a strýcem mezitím

koupali v bazénu. Užili jsme si spoustu legrace a ani nám nepřišlo, že už uplynuly tři hodiny od chvíle, co tatínek odešel. Mamka začala mít strach, že se mu něco stalo, proto vzala mobil a volala mu. Zkoušela to několikrát, ale mobil jen vyzváněl, ale nikdo ho nezvedal.

Rozhodla se proto, že ho všichni půjdeme hledat. Asi za půl hodiny jsem spatřila u cesty prázdný košík, vedle kterého ležel tatův mobil, ale po tatkově ani památky. Mamka ihned zavolala policii, která společně s námi prohledala celý les, ale bohužel bez výsledku. Pozdě večer to policie vzdala s rozhodnutím, že budou v pátrání pokračovat druhý den. Řekli nám, ať hlavně nikam nejezdíme, kdyby se tatka vrátil domů.

Čekali jsme do noci, ale tatka se stále nevracel. Seděli jsme raději na terase, kdyby třeba tatka volal, abychom ho slyšeli. Byl zrovna úplněk, a tak bylo krásně vidět do okolního lesa. Najednou strýc zakřičel: „Podívejte se, to je ale obr!“ K naší zahradě se blížil obrovský jelen. Strýc nelenil a došel do chaty pro tátovu loveckou pušku. Jelen se nahnul přes plot a chtěl si z naší jabloně utrhnout jablko. Strýc zamířil, ale v okamžiku, kdy chtěl vystřelit, jsem dostala pocit, že je něco špatně. Proto jsem neváhala a při výstřelu strýcovi pušku strhla. Jelen se splašil a utekl. Strýc se zlobil a křičel: „Proč jsi to udělala, vždyť to mohl být skvělý úlovek!“ Já jsem se mu ale snažila vysvětlit, že mi něco říkalo, že by bylo neštěstí, kdyby jelena zabil. Potom jsme si sedli zpátky na terasu a čekali jsme na tatku až do rána.

Brzy ráno se tatka najednou objevil u branky. Když jsme po něm chtěli vysvětlení, kde byl celou noc, vyprávěl nám neuvěřitelný příběh. Prý hledal dlouho houby, ale nacházel pouze samé prašivky, a tak ze vzteku pár prašivek rozkopal. Najednou se před ním zjevila záhadná žena, která mu řekla: „Když ty ničíš moji přírodu, tak já tě na celou noc proměním v jelena, aby sis navždy pamatoval, jak se máš chovat!“ Pak mi řekl, že je moc rád, že jsem strýcovi zabránila vystřelit, protože to byl právě on v podobě jelena a dostal chuť na jablíčko.

Od té doby nám tatka stále říká, že se v přírodě musíme chovat ohleduplně, a já vždy dbám na své pocity a intuici.

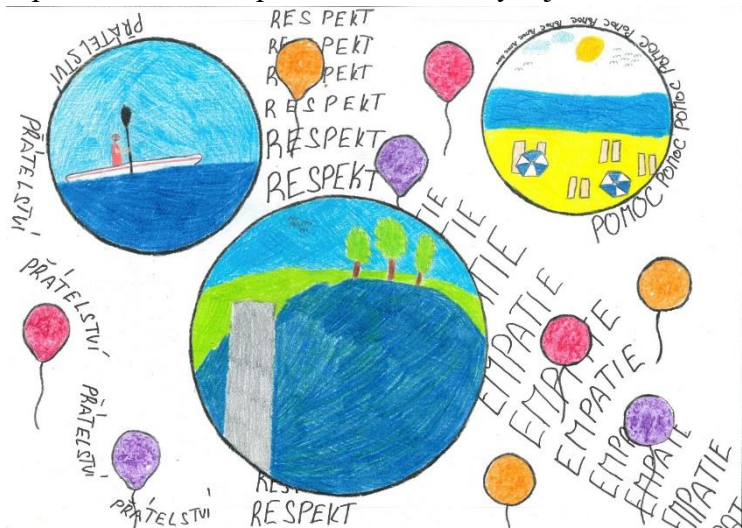
Klára Lichá, 6. C

Bella a zvířátka

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami na konci malé vesničky u rodinného domku byly tři boudičky. V každé boudičce se nacházel jeden bígl, jmenovali se Bari, Niky a Ruby. Jsou to hravá štěňátka a velice učenlivá. Jejich panička je obyčejné děvče, co má ráda zvířátka, jmenuje se Bella.

Jednou v sobotu odpoledne, když šla Bella na procházku se štěňátky, tak Ruby utekla. Vyčuchala dvě srnčata, která ležela opuštěná v trávě. Když přiběhla Bella, zjistila, že srnčata byla zraněná a vystrašená. Bella se lekla a pomyslela si: „Jak dlouho tady můžou ležet?“

Rychle vzala srnčata a vynesla je z lesa na lesní cestičku. Po chvílce doběhl k Belle Ruby, také Bari s Niky a chovali se divně. Bari, Niky a Ruby udělali půl kruh kolem srnčat a začali tiše vrčet. Bella pochopila, že se schyluje k problému, zřejmě je v blízkosti nebezpečné zvíře, které se pořád přibližuje. Bella se začala trochu bát, ale snažila se být v klidu, aby více nevystresovala srnčata. Na štěňátkách bylo vidět, že jsou schopná se zvířetem bojovat. Zvíře vyběhlo z křoví, Bella se lekla a srnčata začala pískat. Byla to liška, která cítila, že srnčata se jí nepodaří sníst. Bari po lišce skočil a chytil jí za kožich, Ruby s Niky lišku chytili za ocas. Liška

pochopila, že je bezmocná a běžela od srnčat pryč. Potom Bella vzala srnčata do náruče a běžela domů. Když to zjistil tatínek a maminka, byli na Bellu pyšní. Potom rychle Bella doběhla pro lékárníčku, aby srnčatům ošetřili tržné rány. Během ošetřování je Bella pojmenovala Líza a Žofka.

Ten den ještě přijela paní veterinářka, aby se na srnčata podívala a zjistila, jestli jsou v pořádku. Bohužel Žofka měla zlomenou nohu, která vyžadovala hospitalizaci u paní veterinářky. A tomu všemu obě srnčata byla malá a pohublá. Paní veterinářka je poučila, jak se mají o Lízu starat a odjela se Žofkou. Po týdnu volala paní veterinářka, že už je Žofka schopná se vrátit zpátky k Líze. Rodiče s Bellou dojeli pro Žofku a odvezli si ji domů. Doma ale nastal další problém, bylo jasné, že se musí najít srnčatům nový domov. Zpátky do volné přírody nebylo možné je vrátit, protože by neměla velkou šanci na přežití a doma si je nechat nemohli. Po velkém pátrání našli záchranou stanici, kde byli ochotni si Žofku s Lízou nechat. Nejlepší na tom bylo, že to bylo kousek od Belly, tak je mohla kdykoliv navštívit a přinést jim něco na zub.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Sofie Němcová, 5. B

Vydra Fanynka

Řeka Otava se vlní krásným Jihočeským krajem, v Písku protéká kolem městských sportovišť a uhání dále. Na břehu této zlatonosné řeky se jednoho dne narodila malá vydříčka. Často slýchávala zvláštní zvuky z nedalekého stadionu, které ji přitahovaly, ale bála se vzdálit břehům Otavy. Jednou se při prozkoumávání okolí dostala daleko, až k soutoku Malše a Vltavy.

Když se ocitla na dohled k Českým Budějovicím, zaslechla znovu ty zajímavé zvuky, které k ní zanesl vítr z blízkého stadionu.

Zvědavost jí tentokrát nedala a šla se tam podívat. Připlížila se s opatrností za plot a soustředěně sledovala dění před sebou. Poprvé v životě viděla pohromadě tolik lidí a dětí. Nadšeně pozorovala to lidské hemžení – běhání, skákání, přetahování, plavání ... a v neposlední řadě fandění – vše podobné tomu, jako když si hraje se svými sourozenci.

Konala se tam právě dětská olympiáda a malá vydra si řekla, že bude také jednou sportovcem. A tak se i stalo. Sbírala úspěchy v plaveckých soutěžích, a i když z řeky Otavy nevylovila zlato, stala se maskotem Olympiády dětí a mládeže. A protože fandila všem ostošest, začali jí lidé říkat Fanyňka.

Maxmilián Morin, Jakub Peterka, Jonáš Pangrác, 6. B

Mistrál

Byla jednou jedna malá vydra, která žila v jihovýchodní Francii v malém městečku Manosque. Jednoho dne se poblíž jejího domova usadila rodina lišek z Českých Budějovic. Když šla vydra ze školy, liščata si na ni počkala a ošklivě ji pokousala. To se opakovalo každý den a malou vydru to štvalo.

Rozhodla se proto, že začne trénovat a jednou před liščaty uteče. Běhala v kopcích Alp, běhala i kolem zdejších řek, běhala všude, kde to jen šlo. Protože hodně trénovala, byla den ode dne rychlejší. Když znovu potkala liščata, co na ni opět číhala, už se nebála. Utekla malým liškám jako vítr. Doma se nezapomněla všem pochlubit, jak liščata doběhla. Když to slyšel její tatínek, byl na ni velice hrdý, protože liškám jen tak někdo neuteče.

Druhý den slyšel tatínek cestou do práce, že se budou v Paříži konat olympijské hry, a rozhodl se na ně malou vydru přihlásit. Vydra tedy s tatínkem odjela do Paříže a postavila se na start běžeckého závodu.

Nejdříve měla obavu, aby byla dost rychlá, ale nakonec prolítla cílem jako první. A protože se stala mistrem a byla rychlá jako vítr, začali jí všichni říkat MISTRÁL.

David Beneš, Adam Čuřín, 6. B

Vydra jménem Lucky

Jednoho dne jsme s rodinou jeli na Šumavu. Šli jsme podél řeky Vydry a zahlédli jsme vydří mládě, které nemělo rodinu. Bylo osamělé, vyčerpané a hladové. Jako mládě si neumělo lovit samo potravu.

Rozhodli jsme se mu pomoci. Napadlo nás převézt ho do Záchrané stanice živočichů Makov u Čížové. Starají se o zraněná zvířátka a mláďátka, která nemají rodinu. Malé vydry se ihned ochotně ujali a našla tu svůj nový domov.

Od té doby, co jsme vydří mláďátko odvezli do záchrané stanice v Makově, našlo si tu spoustu vydřích kamarádů. Jezdíme se za ním pravidelně dívat. A jelikož mělo štěstí, že jsme ho zachránili, tak jsme ho pojmenovali Lucky.

Anna Kárová, 6. B